

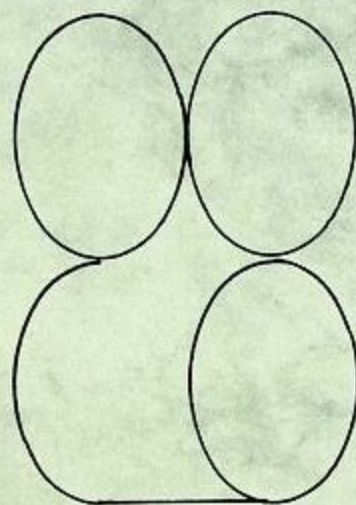
Totaal nu 13 rhtoffers! De andere zeve
 lichamelijk en en verrichten beperkt
 wordt onth leend van de normen dat
 rondslinges ig is dit kotskamp omgev
 De gezonden staan na de eerste exrrupties wat
 kampvuur. Er wordt niet afgewassen, want wat
 dig voor de zieken (denken de gezonden). De
 13e tocht geworden: we hadden het kunnen wet
 Die 13e tocht is het onrustig. Men zegt dat
 hem een en glimlachend deze historis
 De silhouetten van de tenten; de kots
 gen in het hoge gras van het achter
 darmiozers met hun zachtglanzende billen teg
 van de omringende sparren.
 En zij die niets mankeren slapen de slaap de
 gewend van het vreselijke lot tocht
 apostelen en martelaren.

13

Sauerland 14 Elm 19 oktober

DAG IN DAG UIT

„THESE PEOPLE ARE VERY FUNNY”

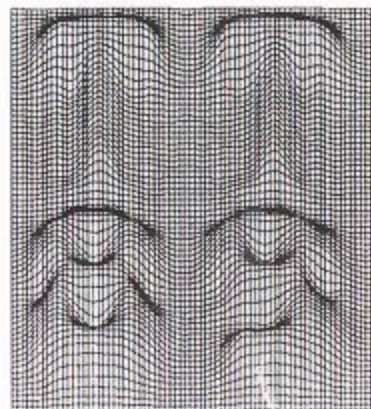
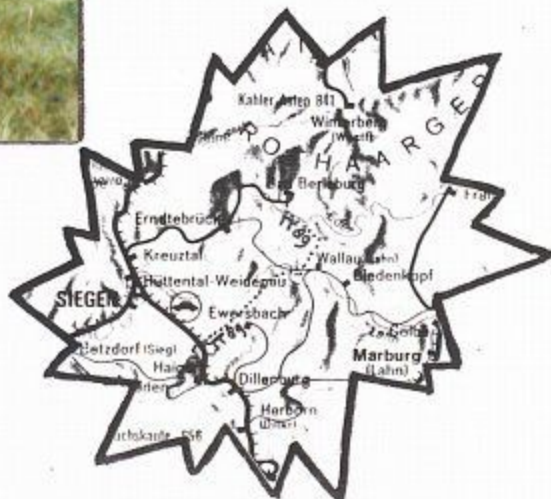

ALLEMAAL OELEWAPPERS

TT89 TEN VOETEN UIT

Welkom, welkom, lieve lezer, in het verslag van onze dertiende familievoettocht, die in de herfst van 1989 plaatsvond in de zuidelijke delen van het Duitse Rothaargebergte. Ook dit jaar hebben een aantal deelnemertjes zich uit de naad geschreven, getypt en getekend om de mensheid met iets moois te verblijden. Het resultaat heeft u net opengeslagen. Ga door, het is beslist de moeite waard.

Eén waarschuwing is op zijn plaats; sommige voorvallen zijn door onze schrijvers zo plastisch en realistisch beschreven dat degenen onder u met een gevoelig maag- en darmstelsel deze maar beter over kunnen slaan. Deze passages zijn te herkennen aan het opkomen van een lichte onpasselijkheid in de eigen ingewanden.....U bent gewaarschuwd!!

WETENSWAARDIGHEDEN VAN TT89

Deelnemers:

Jolanda, Els, Evelien, Irene, Georgine, Joyce, Jitka*, Jan sr., Robert, Peter Pi en -Pa, Albert, George, Herman, Frans* en JW.

* = nieuw in de top zestien

Thuisgebleven: Jan jr.

Verdwenen : Marijke (snif...!)

Tijdsbestek : 14-19 oktober 1989

Lokatie :

de zuidrand van het Rothaargebirge in Sauerland met plaatsen als Haiger, Laasphe en Bad Berleburg.

Landschapsbeeld:

heuvels (en dus dalen), bossen (vnl. naalddhout) met brede, makkelijk te belopen paden, afgewisseld door een enkel weiland (met of zonder koeien), relatief dunbevolkt, enkele dorpen en stadjes, waarvan Laasphe nog wel een aardig centrum heeft (jammer dat bijna niemand dat gezien heeft....).

Moeilijkheidsgraad:

voor de normale trekker, met een niet té verschnapste rugzak, niet zo zwaar; voor wandelaars (of kruipers) mét maag- en darmklachten uitputtend en onvergetelijk...

Weer:

somber en triest in het begin, later wederom een prima herfst-weekje.....

Bereikbaarheid:(per trein dus)

Heen:

Utrecht	8.20 u
Hagen (a)	10.55 u
Hagen (v)	11.20 u
(Siegen)	!
Haiger	13.06 u

Terug:

B. Berleb.	13.13 u
Kreuztal (a)	14.21 u
Kreuztal (v)	15.27 u
Hagen (a)	16.55 u
Hagen (v)	17.11 u
Utrecht	19.44 u

Kaartmateriaal: (1 : 50.000)

- L 5314 Dillenburg
- L 5114 Siegen
- Naturparkkarte Rothaargebirge (Südteil)

Met dank aan:

- de schrijvers, met in volgorde van opkomst: Jan Willem, Albert, Georgine, Jolanda, Jan sr., George en Peter!
- de TT-gebak-sponsors, waarvan, het spijt me voor mogelijke anderen, mij momenteel alleen **de Prinsen** te binnen schieten;
- de eigenaar van **het** weitje (arme vent);
- Joyce en Herman, gastvrouw en -heer bij de voorbespreking; zonder hen was er niets van terechtgekomen;
- Evelien, die op 21 januari onze TT-rotzooi voor lief nam;
- de informatiedames en -heren van de NS; voor hun onvermoeibare en onmisbare informatiewerkzaamheden;
- de NHBA voor het gebruik van haar mooie spullen.

DE RONDZENDBRIEF VAN ELS

TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT

Utrecht, 29-9-1989

AAN: Albert
Els
Evelien
Frans
George
Georgine
Herman
Irene
Jan
Jan
Jan Willem
Jitka
Jolanda
Jouke
Peter
Peter
Robert
Sponsoren
Thuisblijvers

Allee, tijd voor fysieke, mentale, financiële en materiele voorbereidingen op ons jaarlijks trektocht-avontuur! Het 13e alweer. Dit keer zijn we met ~~hopelijk~~ 16 trekkers, waarvan er drie jubileren: George, Irene en Els.

In deze brief de benodigde mededelingen over:

- de reis;
- de financiën;
- de bagage.

En natuurlijk enkele aanwijzingen voor nieuwe reisgenoten.

FYSIEKE VOORBEREIDINGEN:

- 1: Loop je schoenen nu in! (Blaren genezen net nog voor de tocht)
- 2: Train jezelf deze twee weken in het zonder-morsen-drinken-uit-vingerhoedjes (basis-vaardigheid voor TT-ers).
- 3: Dagelijks 25 kniebuigingen met een zak op je rug.
- 4: Bel een aantal maal 020-211811 ter versterking van de onder de grootste belasting staande spieren.
- 5: Koop -indien van toepassing- steriele anuskurken.

DE REIS:

Zaterdagmorgen, 14 oktober, 8.00 uur, verzamelen we bij Bruna op het Centraal Station van UTRECHT. De trein naar Siegen vertrekt kwart over acht (en ongeveer 9.00 uit Arnhem).

KAARTJES:

Voor het traject Utrecht-Emmerich moet een ieder zelf een kaartje kopen voor heen en terug. (Eventuele toeslag of reserveringsgeld is al betaald door Evelien!)

Voor de reis IN Duitsland heeft Evelien een groepskaart gekocht.

ONS REISDOEL:

We gaan dus naar het Sauerland. We starten in Haiger (bij Siegen) en lopen dan in 6 dagen naar Bad Berleburg. Volgens de kaart is slechts in Berleburg een camping te vinden, dus ... s.v.p. douchen voor vertrek!

HET LOOPTRAJECT:

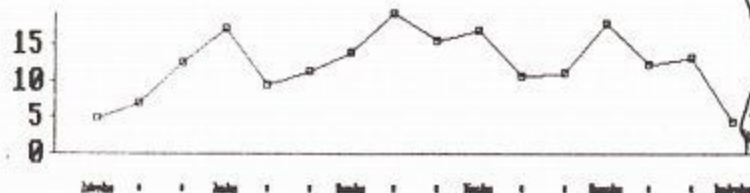
Als de Rothaar-tocht. Reken op fris weer en stevige wandelingen:

AANTAL KILOMETERS:

Zaterdag * * Zondag * * Maandag * * Dinsdag * * Woensdag * * Donderdag

4.80 * * 17.20 * * 13.80 * * 16.90 * * 17.80 * * 4.50

HET TRAJEKT

klommen en dalen

TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT 1989 TREKTOCHT

DE FINANCIËN:

Dankzij het gebrek aan campings onderweg verwachten we dat we ook dit jaar ongeveer f 15,- p.p.p.dag kwijt zijn voor eten, drinken, ev. overnachten op een camping, kaarten aan sponsoren en koffie met gebak. Evelien meldde dat de reis in Duitsland f 70,- kost, zodat we deze keer waarschijnlijk ook een Grieks slot-diner van het familiekapitaal kunnen bekostigen.

BETALEN:

Jan Willem wil geld zien, snel en wel 200,- per persoon.

ZELF MEENEMEN:

- 1: Geld voor de heen- en terug-reis in Nederland;
- 2: (Duits) zakgeld.

WIE NEEMT WAT MEE

(voor gemeenschappelijk gebruik):

* Jan Willem en Jolan:

- Tent + luifel
- Kookpullen:
- volle primus
- spiritus
- 1/2 liter peut
- lucifers
- 3 grootste pannen
- pannegreep(-en)
- waterzak
- 1 soeplepel
- 1 kurkrekker
- 1 blikopener
- 1 theedoek
- Eetpullen:
- volle boterdoos
- Diversen:
- EHBO
- kaartentas kompas
- tict met geld
- kaarslampje

Albert:

- Tent
- Kookpullen:
- 1 dunschiller
- 1 theedoek
- Eetpullen:
- maaltijdsoep zat.

George:

- Eetpullen:
- volle boterdoos
- 40 theezakjes
- 2 broden
- Diversen:
- borrelglaasjes

Oom Jan en Jans:

- Tent (3 of 2 pers.)
- Kookpullen:
- volle primus
- spiritus
- 3/4 liter peut
- lucifers
- 2 grootste pannen
- pannegrepen
- 2 schermpjes
- Diversen:
- borrelglaasjes
- kaarsje

Irene:

- Eetpullen:
- 3/4 kg pure hagel
- 1/2 l opl.koffie
- 1 theedoek

Els:

- Tent
- Kookpullen:
- 1 gaatjeslepel
- 2 pollepels
- 1 broodplank
- 1 blikopener
- 1 kaasschaaf
- 1 kartelmus
- 1 dunschiller
- afwas kwast + sop
- Eetpullen:
- 1/4 l opl.koffie
- 250cc melkpoeder
- Diversen:
- kaarslampje
- aansteker

Peter:

- 4w. tent+
- Kookpullen:
- volle primus
- 2 broodplanken
- aansteker
- jarrycan
- Eetpullen:
- 1/2 kg melk-hagel
- kruidenpot + zout
- Diversen:
- gaslamp
- borrelglaasjes
- unster

Georgine en Robert:

- Tent
- Eetpullen:
- 3/4 kg pure hagel
- volle boterdoos
- 2 broden
- Diversen:
- naalgerel
- lijntje

Herman en Joyce:

- Tent + luifel
- Kookpullen:
- 1 theedoek
- 1 dunschiller
- Eetpullen:
- 2 kg kaas
- 1 kg suiker
- 2 broden
- kruidenthe
- Diversen:
- kaarslampje

PERSOONLIJKE UITRUSTING

KLEDING:

- ingelopen stevige schoenen
- reserve schoeisel (licht)
- ongestopte sokken + res.
- lange broek + reserve
- warme trui
- dunne trui
- T-shirt(s) blouse
- ondergoed (korte broek!)
- warme pyama
- (wind)jack
- muts + wanten + das
- regenkleiding
- regenkleiding rugzak

TOILETARTIKELEN:

- scheerspul zakdoeken
- handdoek + zeep + kan
- tandenborstel + pasta
- WC-papier voor 6 dagen
- eigen blaren pleisters
- SLAAPSPULLEN:
- warme slaapzak + matje
- zaklampje + sloopje
- 2 vuilniszakken + riempjes

EETGEREL:

- bord + mok + bestek
- waterfles van 1 liter
- brood voor zaterdag

DIVERSEN:

- blokfluit
- fototoestel
- krant/spelletje/pen
- schoenenvet
- paar knijpers
- zitlap
- goed humeur

1 PASPOORT en ev. NIJ-KAART 1

Frans en Jitka:

- Tent
- 4 broden

Evelien en Peter:

- Tent
- Kookpullen:
- 1 kook-schermpje
- 1 theedoek
- Eetpullen:
- cervelaat 4 malen
- pindakaas
- 2 broden
- 2 lichtgew. malen
- Diversen:
- treinkaartjes

TERUG OP:

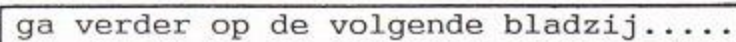
We komen 19 oktober terug. Aankomst op Utrecht CS is 19.45 uur. Het griekse slotdiner hebben we waarschijnlijk in Plaak op het Wod.

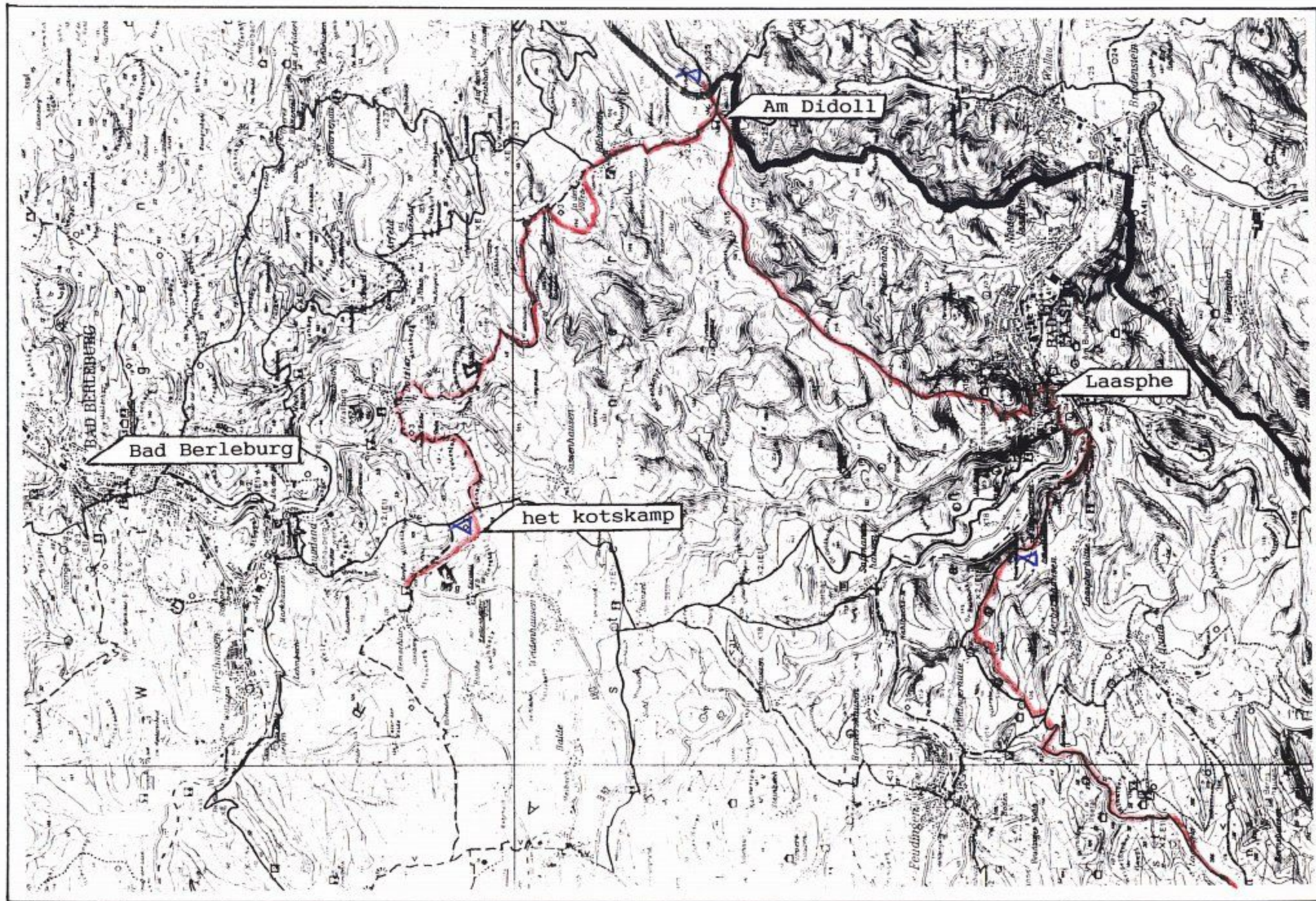
KONTAKT MET DE BASIS:

Oom Jan belt nog wel eens naar tante Georgine als we een telefooncel tegenkomen (030-286469).

Succes met pikken en teieuf, Els

"Ontroerend!..... een zeldzaam knappe verteller, een vlekkeloos meesterwerk" de Volkskrant

ZATERDAG

ZATERDAGOGHTEND 14 OKTOBER 1989.....5.45 UUR.....

Het is donker, een wekker rinkelt twee onrustig dromende (over een rekening van ééñhonderdvijfenzeventig gulden bij Kraantje Lek gisteravond.....-..)) Prinsen wakker.

Hé...., de wekker gaat..... Vreemd, dat zijn we helemaal niet meer gewend. Sinds wij een wekker verwekten, hebben we geen mechaniekjes meer nodig gehad. Maar nu wel, ons koter-tje is gisteren afgevoerd.

Kwart voor zes is overigens wel een goed waardeloze tijd hoor, daar begin je een vakantie toch niet mee..... Bovendien gaat het tegen de regel 'Bas weg?... ..uitslapen!' in, maar goed, maar goed, maar goed; we doen het tenslotte voor ons plezier. Kreunend en steunend komen we op gang, het jubelen moet duidelijk nog komen. We schui-

DE TRADITIE BUIJDEERT WEER

Een overvol verhaal over 'ons soort mensen'

ven in onze knickerbockers, hoewel, hoewel.... één moet er weer uit, hij past niet goed. Laten we Bas maar weer de schuld geven; Jolanda barst bijkans uit de hare. Mochten er in de groep aanstaande moeders zitten; koop geen nieuwe, strakzittende glitterbroeken.....je past er straks niet meer in!!!

Naar beneden, water opzetten, tafel dekken, thee zetten, boterhammetjes smeren en inpakken, slokje thee, tafel afruimen, veters rijgen, schoenen aan, rugzakken om, achterdeur op slot, geiser uit, door de voordeur naar buiten en...**W H A M !!**, met het dichtslaan van de voordeur

wordt het startschot gegeven van TT 89, nummer 13, dat belooft wat.....gna, gna....

Goed wakker worden we pas na station Haarlem, wanneer we in de coupé gezelschap blijken te hebben van de optelsom van alle Reintjestantesspraakwatervallen tot in de vijfde macht verheven..... **ONGELOFELIJK!!!**, ik wist niet dat zo iets bestond. Let wel, het is kwart over zeven s'ochtends! Ik wordt gek, sta op het punt het raam open te draaien en haar daardoor naar buiten te persen als de trein in Amsterdam CS tot stilstand komt en zij haar biezen pakt. Het hoeft niet meer.....ze ontsnapt werkelijk op een haartje na aan een

'N ENKELTJE
ZEVENDE HEMEL?

Een vernietigend spoor
door Europa

gruwelijke dood en ik aan een jarenlange gevangenisstraf. Hoewel, hoewel... waarom eigenlijk; het zit er dik in dat ik door haar familie en burens riant beloond zou worden en door de koningin geridderd.....

Om 8 uur stappen we uit op Utrecht CS. Er loopt bij de Bruna al wat bekend volk rond en er komt steeds meer bij, tot, hoe is het mogelijk, iedereen aanwezig is (ik weet het, het is altijd goedgegaan, maar dit jaar hadden we voor de te verwachten telaarcomers geen noodscenario en wel 16 kansen op verslaperijen, treinmisse-lingen, rugzakvergetenissen, etc., etc....en bovendien is het de dertiende tocht! Dat vraagt om moeilijkheden toch?) Nu ik het er toch over heb; Els, die haar pappenheimers kent, heeft met haar ongelofelijke boerinneslimheid, in haar regelbrief een veiligheidsmarge gebouwd, door het vertrek van de trein 10 minuten eerder aan te kondigen dan de werkelijke tijd.....je moet er maar opkomen!..... Mag ik nu onze Hellemannen waarschuwen dat dit volgend jaar niet het geval hoeft te zijn; dat dan wel het exakte tijdstip vermeld kan worden ja?.....

Wij worden opgevangen en uitgezwaaid door de volgende thuisblijvers: de tantes Georgine en Dini, oom Wim, Kim

Omdat we zo'n raar volk zijn

(vriendin van George) en malle Dirk met zijn mandoline. Wij staan op zijn plek en gaan zelfs (George dus) op de door hem meegebrachte eigen stoel zitten. Hij wil ons weghebben (wie niet...), dus we gaan maar. Mijn laatst kleingeld gaat in zijn hoed; niet vanwege zijn goede spel (hij is, Godzijdank, nog niet eens begonnen), maar vanwege de hierdoor ontstane gewichtsvermindering.

We stappen in en rijden weg. Volgende probleem: de verovering van de ons rechtmatig toekomende plaatsen. Kreunend en steunend persen de verjaagden zich langs ons en onze zakken, maar niet allen, nee hoor, ééntje blijft zitten waar hij zit. Ei van een vent, koffertje op schoot, boterhammetje kauwend en vijftien minuten lang mijn buurman. Er heerst die periode een vervelend-lachwekkend sfeertje in de coupé. Mannetje beweert in al

Stempel-afgifte bureau

Nº 017154

kwitantie

ADMINISTRATIEKOSTEN

GEZELSCHAPSVERVOER

Betreft model 1990

ten name van

adres

woonplaats

113

HAGEN HBF-HAIGER
OFFENBACH-REGENSBURG
GR 14.10 021 3

84 CIV		No 30994	
KONTROLEKAART Uitsluitend geldig tezamen met een gezelschapsbiljet 14-10-83 2728 021 021 021 021		CONTREMARQUE Valable seulement avec billet collectifklas/classe/klasse	
		KONTROLLKARTE Nur gültig mit Sammeifahrtschein	

Model 515 1288

HAGEN HBF

zijn eigenwijsheid bij hoog en bij laag dat niet alle plaatsen gereserveerd zijn, daar heeft hij niets van gezien, de bewijslast ligt aan ons en hij verdomt het te gaan kijken. Tja...daar zit je dan....wat nu?

De kondukteur zorgt voor redding en het vertrek van een idioot. Hoera!...de coupé is van ons, de schoenen kunnen uit!

Er gebeurt bijzonder weinig de komende paar uren. Er wordt gehangen, gegeten, bijgekletst en geklaverjast. George en JW bewijzen hun (verwachte) superioriteit tegenover Albert en Frans, geholpen (volgens mij toch wel) door het niet volledig optimale optelwerk van George.

Heenreis

Utrecht v 08.20

Hagen A 10.55

Hagen V 11.20

Siegen-Weidenau A 12.46

Siegen-Weidenau V 12.48

Haiger A 13.06

W	2
80 v	100
23 v	13
28	24
31	44
52 v	N
74 v	52
82	62
100	N
100	71
112	85
122	93
138	95
154	N

de 13^e TT, 13 uur 13 sombere vooruit-zichten.

Het is iets na enen als wij in Haiger arriveren. 450 Jaar geleden liep onze Vader des Vaderlands, Willem van Oranje al in deze streken rond; nu wij, ga er maar aan staan.....

Frans moet zich meteen al weer bewijzen en ontkleedt zich, toegejuicht door Jitka en de andere vrouwen en afgewezen door de mannen die zich afwenden met de bekende schaamrode blik in de ogen van: hier hoor ik niet bij....

Een druk stadje, poeh... Asfalt, auto's, bah!...die hebben we thuis ook. Tja, er zijn helaas weinig intercity-stations in de rimboe, het hoort er even bij.

"Der Franzl"; onverwacht
blijkt hij een onvervalste
exhibitionist te zijn.
Hij kickt op het eerste
de beste uithangbord

Wat een
verbeelding!

kippevel

O, wat
ben je
mooi

WOW!

Daar krijg je
een kick van
weet-je-wel

2 271426 001959
FRANS STOKBROOD

prijs f/kg | verp. datum
1 | 15.12.89

ST 1 | 1.95
inhoud/kg | bedrag f

horzellarf!

'Moet het hemd
nu ook nog uit'

WIE IS ER ZO GEK

Psychiatrische rapporten

Over de man uitgebrachte psychiatri-
sche rapporten kenschetsten hem als
naïef, met een infantiel denkpatroon,
geneigd tot een stoere houding die hele-
maal niet bij hem paste.

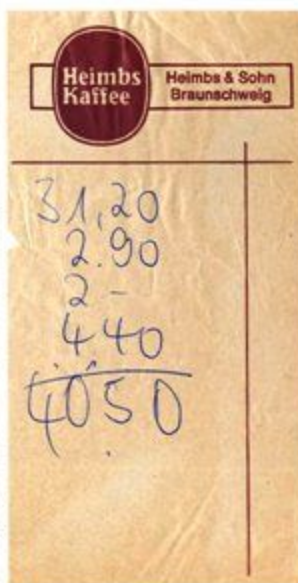
D1-4

BESTELKAART

JA, Stuur mij zo snel
mogelijk, de TENS SLIM-UP
SPIERSTIMULATOR met de
GRATIS FACELIFT TONER.

Leverings- en betalingsvoorwaarden:
aankruisen wat voor u van toepassing is)

Er moet toch nog wel het één en ander getip-
peld worden vandaag, voor koffie is, volgens
oom Jan, beslist geen tijd. De man heeft ge-
lukkig niet meer zoveel te zeggen als vroeger
en we duiken een kroeg in. Geen gebak, daar
zijn we het over eens, dat kost teveel (tijd),
maar het duurt toch ruim een uur, voordat ie-
dereen voorzien is. Dat is niet zo erg, er is
genoeg te zien: prachtige poppenkeukens en een
spel dat ieders aandacht trekt. Hamertje tik
(maar dan de Duitse kroeg-versie): een dik
stuk boomstam met bovenop, vrijwel volledig
uit het hout stekend, een gigantische spijker.
Verdere benodigdheden: een hamer en een aantal
zuipers. Zij slaan om de beurt éénmalig met de
smalle, wigvormige kant van de hamer op (of
naast, dat hangt er van af) de kop van de
spijker. De verliezer (en dus verantwoordelijk
voor een rondje) is degene die de éénnalaatste
klap levert (raak of mis), voordat de kop van

de spijker voorgoed en volledig in
het hout verdwijnt. Frans doet mee
en goed ook. Zelfs oom Jan schijnt
volgens insiders (lees: Jolanda) de
spijker op de kop te slaan.

Op pad en nu echt! Haiger heeft een
aardig klein centrum, met bron,
annex fontein. Wij lopen erdoor
(door het centrum, grappassen...),
schuin omhoog kijkend naar het
grijze, zeer gesloten wolkendek.
O, o, als dat maar goed gaat. We
passeren een kat, zo plat als wat,
de Autobahn hoog over en de heuvels
in. Geluiden sterven langzaam weg.
Over blijft het geruis van de wind
en het gekwetter van neven en
nichten. Nu begint het echt

JW

... donkere wolken pakken samen, dat wordt regen vanavond!

... onderweg naar een plekje in het bos.....

Zich al snel versnipperend trekt de meute de Scheids-(een voorteken..?)-berg op en weer af naar het dorpje Seelbach. Er is weinig te beleven; we lopen verder een beekdalletje in, langzaam stroomopwaarts stijgend de duistere Duitse bossen in. De eerste spetters vallen. Paraplu's ontvouwen zich. We houden even halt bij een kunstwerk, door de natuur gemaakt, door de mens gepolijst: een gruwelijk groot walnoot-wratachtig boomgezwel. Ook is er een grot waar meteen enkelen induiken wanneer het echt begint te plenzen. Regenjassen, -capes en -broeken worden om lijven en zakken gewikkeld als de bui wat lang duurt en voort gaat het. Ferme jongens, stoere meiden, voor geen kleintje vervaard. Heel even lijkt het of de hemel zelf naar beneden komt, dan is het afgelopen. Zelfs de zon komt er weer even door.

D1-6

A8

A10

voor me hoe het vroeger ging hier; het hele dorp in feeststemming naar boven. De kinderen stoven naar de draaimolen, wip en zwierpaal (zie voor een voorbeeld daarvan de A & B-liefdesTT, waar Appie op een foto de aap uithangt); de ouderen geschaard rond de barbeques en andere vuren, etend, drinkend, lachend, bij regen schuilend rond de open haard in de prachtige, splinternieuwe kapelvormige hut bij de bron. Het water uit de Eulenbergquelle klatert kristalhelder in het meertje. Kortom idyllisch, mooi en prachtig! De oorlog kwam, nam de helft van de dorpsbewoners en tevens de feeststemming weg. Ze zijn er nooit meer gekomen

en de restanten zijn voor ons, de zwijnen. Hadden de Duitsers de oorlog gewonnen, dan had dit er allemaal nog piekfijn bijgelegen; nu niet, dus is het allemaal onze eigen sjuld!!... (Reintjesfantasie..., hoef je je niet voor te schamen, dat hebben jullie allemaal!) Bedenklijk staan we naar de puinhopen en vervolgens naar boven te staren. Oei, wat wordt het ineens donker, hier moet even héél hard gewerkt gaan worden. Redden we het of reddend we het niet?....dat is de grote vraag. Niet dus. Druipend zet ik de laatste pennen vast en kijk om me heen. Peter en Evelien moeten op tijd geweest zijn, hun tent staat er goed bij. Anderen zijn halverwege

Ons doel staat op de hellingen van de berg Sinnerhöfchen (prachtige naam), een hut met bron; de Köhlerhütte, met de Eulenbergquelle. Op kaart ziet het er allemaal veelbelovend uit, maar als we aankomen valt het nogal tegen. Ouwe troep, om het zo maar te schetsen; vies, vunzig en vervallen. Ik zie

... Kamp opzetten in de regen...

...els bij een geheimzinnige blokhut boven de bron...

...de avond valt: vanuit de blokhut is er leuk zicht op het tentenkamp...

... "george verzorgt zijn tent optimaal"....

... kamperen bij de Eulenbergsquelle.

gekomen en vervolgens gevlucht naar de hut waar de rest, die het al niet eens meer geprobeerd heeft, wacht op betere tijden. De hut overigens, is bepaald niet waterdicht te noemen, maar een druipneus die daar op let, want.....de flèssen zijn geopend..... Hè, hè.....daarvoor doen we het..., om de après-set-up. Over de Hellemannen valt veel slechts te zeggen, maar dat doe ik nu niet, want zie.....: George is (het plenst nog steeds) met lappen plastic het dak op geklauterd en probeert heldhaftig alle lekken af te dekken, terwijl zijn broertje Frans pal voor de hut en het oog van allen een koepeltenopzetshow geeft met zijn

A20

... georgine, herman en joyce ...

A13

EEN EXAMEN VOOR AANKOMENDE ECHTPAREN

vriendinnetje Jitka, een paraplu fier naast zijn ruggegraat gestoken. Het is een lange, natte bui. Sommigen, zoals Frans en Jitka, duurt het wachten toch te lang en proberen het maar weer eens; anderen redeneren simpel: "Je kunt honderdmaal beter je tent in het donker opzetten, dan in de regen!" en wachten.

Albert heeft inmiddels zijn zak geledigd en een halve supermarkt aan soepwaren is inmiddels in behandeling genomen. Primi ruisen, er wordt gehakt, gesneden en gehusseld; het is een lust voor het oog en andere organen.

Natuurlijk houdt die regen eens op; dat komt goed uit, het eten is bijna klaar en we willen ons rond het vuur (waar weer anderen aan gewerkt hebben) gaan verzamelen. Even dreigt de feeststemming weg te vallen wanneer die krijshoutjes (u weet wel, blokfl...fl...fl..., allemachtig, ik krijg het woord niet eens meer uit mijn strot) in stelling worden gebracht, maar ook deze ellendelingen kunnen niet fluiten en eten tegelijk (dat geeft zo'n smeerpijperij...), dus de stemming is weer snel terug.

Dan is't goed.

A23

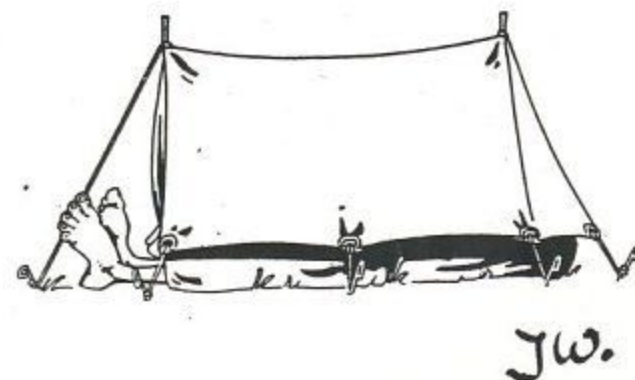
... koken onder het bezwerende gefluit van OJ&Els...

Ach, het verdere verloop van de avond is bekend, want die is, zoals het altijd is geweest, gewoon gezellig en ouderwets. Staren in de vlammen, praten over niets, drinken uit een beker en zeer, zeer vroeg naar ons bed. Welterusten allemaal!

A25

... toen werd het toch nog gezellig....

ZONDAG

Wakker worden met koude voeten, dat kan alleen maar betekenen dat Bea niet in de buurt is. Pijnlijke schouders, primusgeluiden en overbekende luchten maken mij al gauw duidelijk dat dit de TT moet zijn. **HEERLIJK!** om weer in de koude regen je tent op te mogen zetten en toch zoveel mogelijk droog proberen te houden. In ieder geval goed geslapen. Na een poosje tijdrekken de koude schoenen aangetrokken en de wereld buiten visueel aanschouwd. Wat moet ik verder vertellen? Alles als vanouds. Vroege vogels maken ontbijt, masochisten staan zich te scheren in een plasje (bron)water, pyromanen ontsteken het zorgvuldig uitgemaakte vuur van gisteravond, langslapers geloven het wel en uiteindelijk zit of staat iedereen te genieten van een kop hete koffie of thee en een stevig stuk brood terwijl buiten bijna de hele inventaris te drogen hangt. Het valt wel op dat het aantal koffiedrinkers aanzienlijk toegenomen is.

A33

Zolang de man/vrouw met de kaart maar niet te veel onder in de koffiebeker kijkt, zullen we de gewichtstoename maar op de rug toe nemen. Half elf wordt er omgehangen. Lekker loopweertje, een beetje aan de frisse kant, maar het regent nauwelijks. Brede 'Duitse' paden en veel sparrenaanplant. Onderweg het gewone informatieve gewandel. Kijkt er - behalve de fotografen - wel iemand naar de omgeving? Een goede plek om te lunchen ontgaat in ieder geval niemand. Een prima stapel boomstammen doet iedereen de rugzak afglijden. De

Evangelisten laten geen voorbijganger met rust

D1/12

..vertrek na veel vijven en zessen...

... en even daarna is er al weer rust...

D1
17

D/14

Stapels brood
op stapels hout

..., topografische puzzels voor els, jw, jolanda, robert...

twee neven
in hun
karakteristieke
houding

... eten onderweg ... Frans, Georgine, Irene

21-17

21-16

lunch doet ons goed en vlak voordat JW zeker weet hoe we moeten lopen, komen er twee dames te paard aan. Vreemd genoeg dit keer geen belangstelling voor OJ, die dus afdruipt. (Zouden rijlaarzen misschien helpen?) Velen doen

The fool on the hill

'Van
veel wonderkinderen
hoor je niets meer als
ze ouder worden'

of ze de aanwijzingen van het tweetal begrijpen en na een paar intelligente vragen over de paarden beantwoord te hebben besluiten de dames de benen te nemen. Tegen het eind van de middag moet er gelukkig een beslissing genomen worden over de route. Er zijn alternatieven! Een groep gaat op onderzoek naar de 'Billquelle' en komt onverrichterzake terug. (Kregen we hier niet van die heerlijke salmiakbol-len?) (Nee en nee: A: het was de Dillquelle (indirekt bekend uit de vaderlandse geschiedenis), B: het was verdulleme ARRETJESCAKE!!!!..... (red.)).

We moeten verder. Op een kruispunt met uitzicht, picknicktafel, jagershut, werktuig en modder wordt besloten niet verder te gaan (16.30 uur) als verkenningsploegen niet een duidelijk betere plek kunnen vinden op zeer korte termijn. Een veelbelovende plaats blijkt een moeras. We blijven!

... Hoe houdt die man het vol? ... Zò!

D1/20

"we gooien het in de groep"

D1/21

groepsoverleg

Frans en Jitka besluiten dat al die familie op 10m² een beetje te veel van het goede is en zoeken een plek uit het gezicht (of was het de lucht) met een prachtig uitzicht. JW, George, Herman en PPi gaan water halen terwijl anderen zich met de kookspullen bezighouden. Lekker drop trouwens. De rest.... pimpelt en/of probeert droog hout te vinden voor het vuur. Het eerste lukt prima, het tweede iets minder, maar het vuur komt er. Er ontstaat even lichte paniek als er vreemde geluiden te horen zijn terwijl de bigboys nog niet terug zijn. Het blijkt een storm in een glas water te zijn, maar dat was niet wat de waterhalers achter de kiezen hadden toen ze laat terugkwamen. Ondanks wat meng-en verdeelproblemen geniet iedereen van de spinazie en hutspot met worst. De maan is vol, het vuur brandt, Peter Wuppertall en OJ blijkt een natuurtalent te zijn op het gebied van de rap. TT op z'n best. Frans doet het licht eh... het vuur uit. Welterusten!

tekst: Albert
vormgeving: Peter Pi

Eten na Tsjernobyl

Ons voedsel is nog nooit zo goed geweest.
Maar hoe lang duurt dat nog?

EEN GROTE SCHEP HUTSPOT

DE SMAAK
VAN DE
WILDE
NATUUR

81-32

...allemaal nog van huis meegenomen...

eten koken....

... een schitterend vuur vanavond...

... robert, altijd de klos om te koken...

.... en kampvuur

MAANDAG

Het is maandagochtend 16 oktober wanneer ik de tent openrits. Ik kijk naar buiten en besef opeens dat we op een kruising staan. Het kan op de vroege ochtend soms een enorme herseninspanning kosten om voor de geest te halen waar we de vorige dag zijn neergestreken. In het ergste geval moet ik in gedachten de hele tocht van de vorige dag herlopen om te weten te komen waar we uiteindelijk zijn geëindigd. Zou dat nou slaperigheid der hersenen zijn of een vervroegde vorm van (Reintjes)dementie??? (het laatste! (red.)). In ieder geval is het in zo'n geval makkelijker om 's morgens even uit de tent te kijken.

De heidepollen waarop Robert en ik gisteren onze tent hebben gezet slieden heerlijk zacht, zodat we lekker uitgerust onze spullen beginnen in te pakken. Bij een picknicktafel ergens op de kruising wordt door de snelsten van de groep al uitgebreid ontbijt klaargemaakt. Jaren geleden deed ik nog wel eens m'n best om ook tot deze snelle groep te behoren en niet altijd als een van de laatsten aan het ontbijt te verschijnen, maar het lukte me gewoonweg niet. Zoals alle rollen binnen deze groep van het begin af aan vast hebben gelegen, ligt ook deze rol vast. Het zij zo. Ik heb me er bij neergelegd en draai me 's morgens bij de eerste kamp-

82-2

geluiden daarom nog maar een keertje om (het is verdullemegodgeklaagd!.... Zóu je haar niet.....(red.)).

Tijdens het ontbijt brandt er een lekker kampvuurtje. Stijve billen en ledematen worden tot een soepele massa opgewarmd en het papieren afval verdwijnt in de lucht. Terwijl we onze boterhammen naar binnen werken krijgen we nog een leerzame opmerking mee om over na te denken: " Noodseine seine seine die seine als andere seine kapot seine."

Rond 11.00 uur pakken we de ondertussen vrijwel drooggezonde tenten in onze rugzak en verlaten de kruising. De zon schijnt op de gele, rode, bruine en oranje getinte bladeren en het pad leidt ons langs mooie uitzichten. We passeren kampeerplekjes om van te dromen.

Na een uur gewandeld te hebben naderen we een Gasthaus. Het looptempo versnelt bij de gedachte aan koffie en gebak en vanwege het afdalen. Zelfs bij Ireen hoeven we dit keer het gebak niet uit haar mond te slaan (verder hebben we dat namelijk de hele tocht wel gedaan).

... ontbijt met een klein kleumvuurtje ...

... keutelen in de vroege morgen ...

... "jongens, we moeten opbreken!" ...

D1/26

Rothaargebergte:
ineens de herinnering
aan de barre 80 km-
tocht, jaren geleden!

... herfsttinten...

D1/27

...ouwe jan geniet van een schitterend uitzicht!....

tocht over de
"Eisenbahn"

Als we bij het Gasthaus aankomen blijkt het gesloten te zijn, vanwege vakantie. Vanuit een venster op de eerste verdieping worden we begluurd. We belen smekend aan om etwas Wasser zu bekommen, maar daar wordt geen gehoor aan gegeven. Bij het buurhuis hebben we meer succes. Een ouder echtpaar voorziet ons van water uit hun bron. We vullen onze flessen en sjouwen ietwat teleurgesteld - vanwege het gemiste gebak - verder.

EEN
DORSTIGE
OMGEVING

82-13

„Als u niet opdondert,
geef ik u een
klap in het gezicht”

82-14

Nadat we een stuk gelopen hebben schiet een Duits mannetje met hoog opgetrokken korte broek en gebicepseerde beentjes ons bij een parkeerplaats aan. Hij vertelt ons in het nederlands (wat gelijk wordt geassocieerd met de oorlog) hoe we via een zeer mooie route bij kunnen komen. We luisteren geduldig, en omdat we daar zo goed in zijn en hij zo graag nederlands spreekt, vertelt hij zijn verhaal wel 4 x aan de steeds maar arriverende groepjes TT-ers. Uiteindelijk is daar onze kaartlezer JW en het mannetje vertelt zijn verhaal voor de 5e maal, terwijl we hem bemoedigend toeknikken. 'PATS!', het komt hard aan; we moeten helemaal niet naar! aldus JW. We glimlachen verontschuldigend en vervolgen maar snel onze weg over het asfalt.

Het ongestuvrije gasthaus
"31stequelle"

het drogen van het kleine gerief

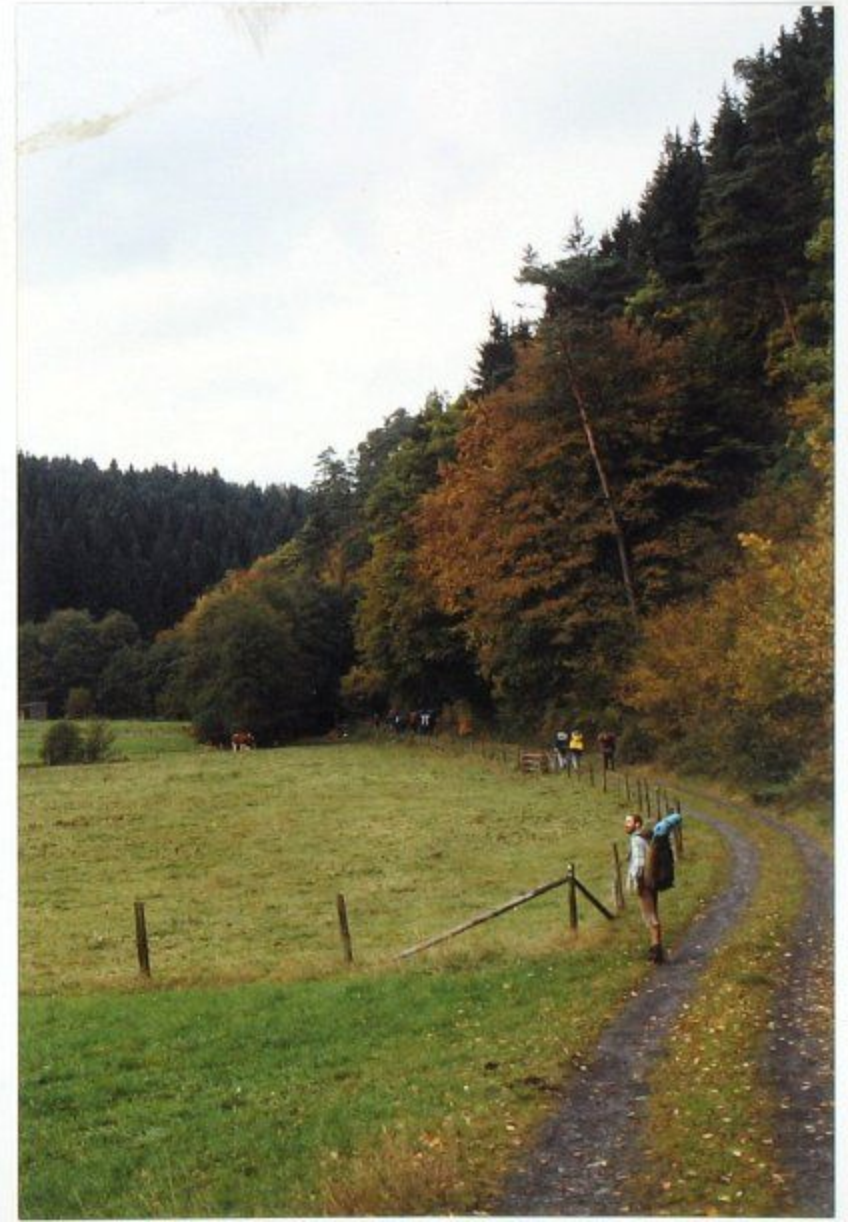

... Water, lekker helder water....

D1
209

D1
33

Rustpauze in het Ilsethal

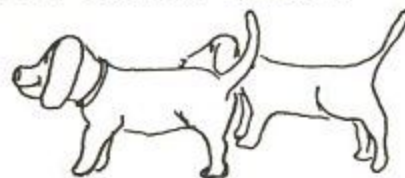
D1
35

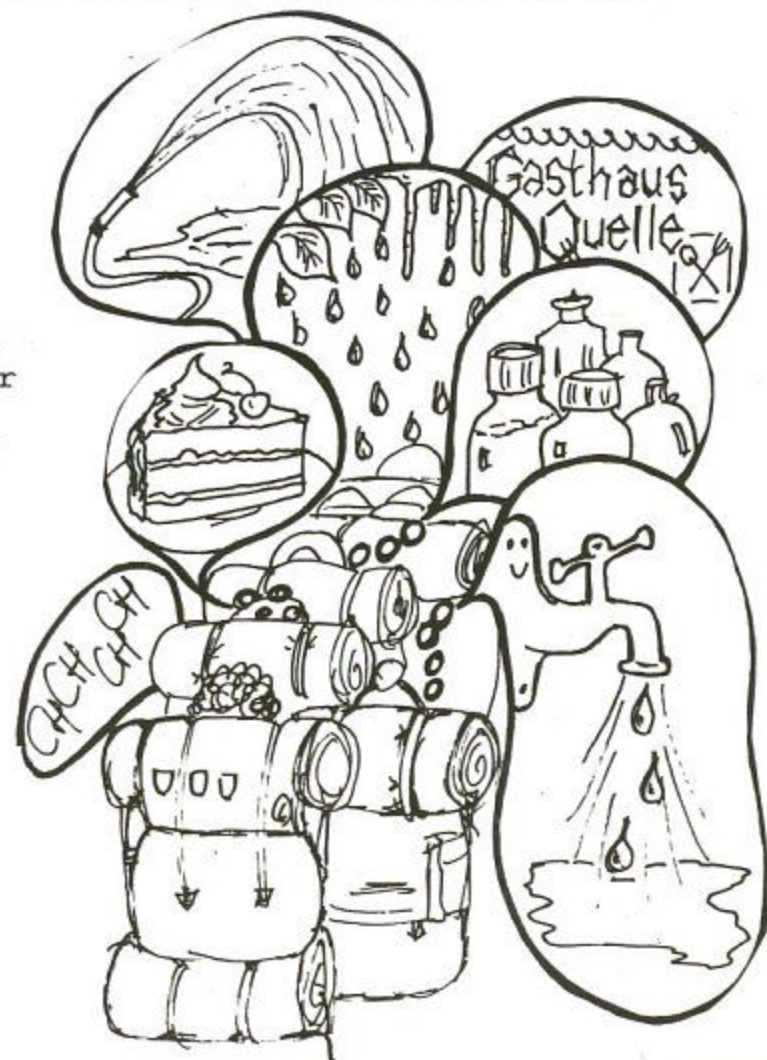
Het pad blijft maar stijgen wat onze toch al droge kelen doet snakken naar de laatste druppels water.
15.28 uur: KRISIS! Het water is op. Uit de groep klinken wat gorgelende geluiden; men probeert nog wat speeksel naar boven te halen om toch wat vocht in de mond te hebben liggen. Maar we gaan door, want we hebben hoop, hoop en vertrouwen in onze kaartenlezer. (Dank je, Georgine, dat vind ik aardig van je....). Ook bidden we een beetje want van hem alleen moet je het toch niet hebben. (Hoezo!... gaan we katten?....). En ja, ons gebed wordt verhoord! Na 20 droge minuten komen we in een dalletje terecht dat Engels aan doet door de hoge bomen en de weide met schapen. Bij een boerderij komt de boer op ons

Na een tijdje slaan we rechtsaf het bos in en komen via een bruggetje op een glibberig paadje terecht dat we een tijd lang volgen. Onze magen beginnen te roepen om voedsel maar om half 2 vinden we pas een geschikte lunchplek: op een bospad voorbij een brug vleien we ons neer. Slaapzakken worden te drogen gehangen aan de leuning van de brug en we doezelen wat weg in de zon.
Na een uur en een kwartier gaan we weer verder.
Steeds vaker gonst de vraag door de groep of we nog in een dorp komen. Er is vrijwel geen water meer, maar wel dorst, en is er eigenlijk wel avondeten? De antwoorden op de vragen blijven onbekend.

verzoek om water met flessen mineraalwater en frisdrank aangelopen. We leggen uit dat we gewoon water uit de kraan nodig hebben, waarop we onze flessen in de schuur kunnen vullen.

Twee kleine worstige hondjes komen ons kwispelstaartend begroeten en ook de schapen doen een poging, totdat wild gekrijs de vredige rustieke engelse sfeer verstoort: "Lul!, Klootzak!, Frans...jongen toch!", en meer van dat soort niet te herhalen krachtige termen (die overigens

"Na 20 droge minuten komen we in een dalletje terecht dat Engels aandoet..."

"Bij een boerderij komt de boer op ons verzoek om water met flessen mineraalwater en frisdrank aanlopen, we leggen uit dat we gewoon water uit de kraan nodig hebben".

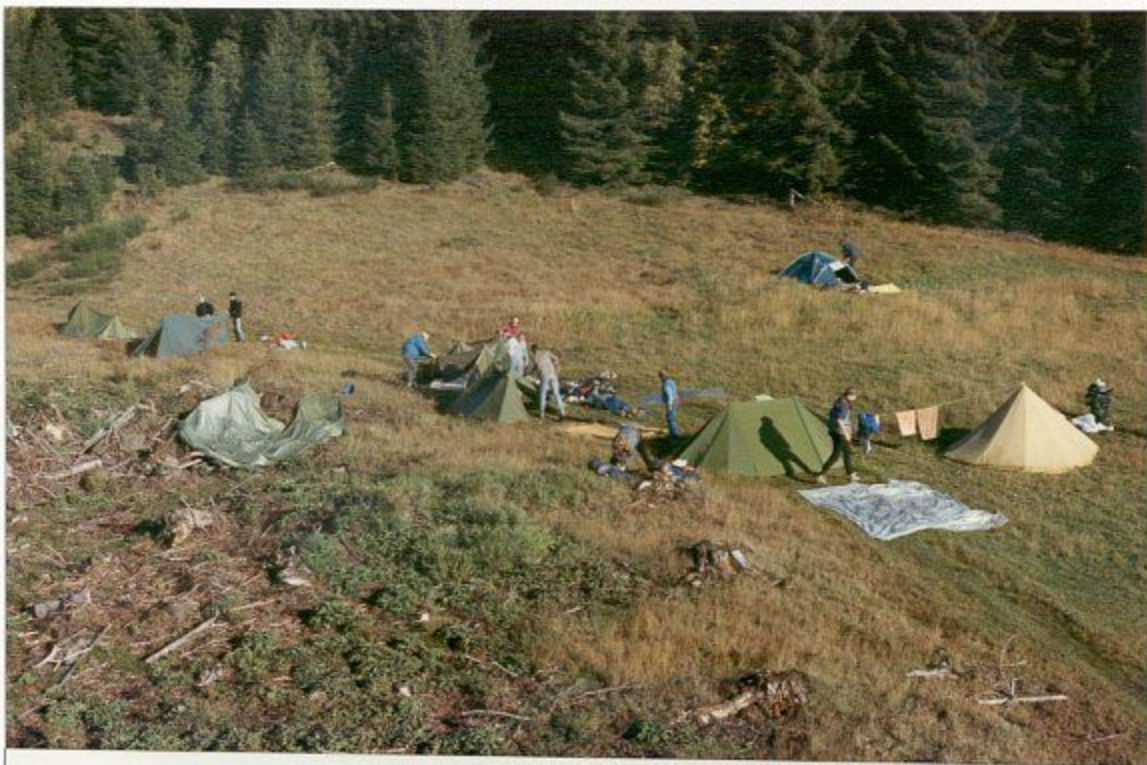

...waar zouden we gaan kamperen?...

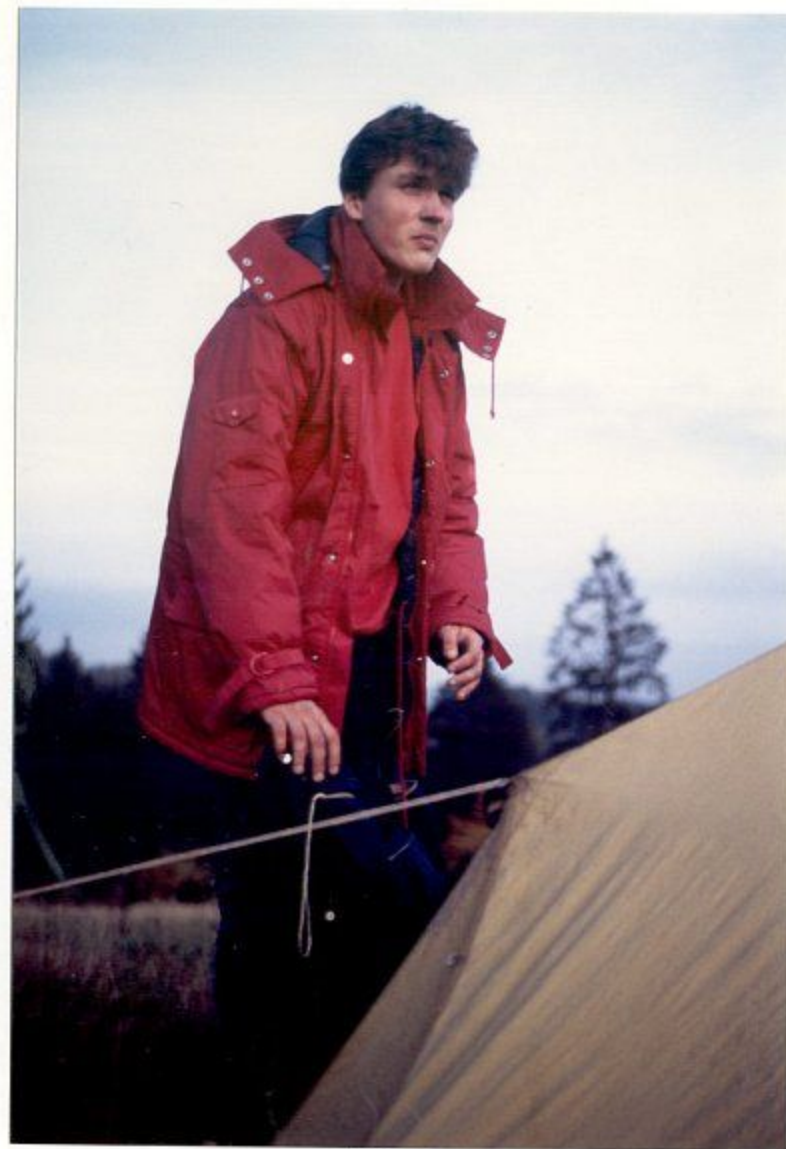

... uniek kampje op een bergweide

20b

... Robert bij de pirouet...

OPBOUW VAN HET KAMP

... Peter en O.J. genieten van een lekker elkje...

... albert zorgt snel voor een lekker vuurtje... 6

niet van de familie Das afkomstig waren). Frans jaagt de schapen in hun poging tot kontakt maken terug door zich als een vliegtuig in het weiland te storten. De TT-groep krijgt hem verwijtend toe. Want waarom nou toch vliegtuigje spelen, in zo'n dal speel je IVANHOE...!!!! Het zal Frans de rest van de tocht kosten om dit incident weer goed te maken.

We verlaten het dalletje en lopen het bos in, tevreden, omdat de waterflessen nu gevuld zijn met water, lekker helder water, want zonder water gaat het allemaal mis. "Water lekker helder water, wat is het toch fijn, fijn dat er water is", verzucht men gelukkig tegen elkaar. Zouden we het dorp nog halen? Na een uur lopen wordt het tijd om een kampeerplek te zoeken. We halen het dorp dus niet, maar gelukkig is er een noodrantsoen aanwezig. Om 17.00 uur vinden we een geschikte kampeerplek: op een grasveld boven op een heuvel besluiten we ons kamp op te slaan. Naar alle kanten is er uitzicht en vanuit een zeer hoog wildhuis op palen kan je helemaal ver kijken. De tenten worden opgezet, het eten wordt klaargemaakt en een kampvuurtje maakt deze overnachting weer compleet. Het is alweer donker als we uiteindelijk allemaal rond het kampvuur zitten met een bord

eten op schoot. Op ons bord schijnt rode kool met aardappelpuree en gebakken salamieworst te liggen. Het smaakt er absoluut niet naar, want het heeft meer iets weg van spinazie vermengd met hutspot. Desalniettemin smaakt het lekker.

Na het eten is er zelfs nog water over voor een kop thee: HOERA! Maar het kan niet op. JW gaat een vuurspuwshow geven: hij neemt een slok petroleum, pakt een fakkel en spuugt de petroleum in de richting van de fakkel: een steekvlam! We zijn danig onder de indruk en bekijken JW nu met heel andere ogen. (O, Georgine, je maakt me helemaal een beetje verlegen.....). Oom Jan, wat jaloers op dit grote succes doet ook een poging, maar helaas heeft zo'n nummer met water minder effect.

Het is bedtijd, we genieten nog even van de volle maan die schaduwen veroorzaakt op het veld en kruipen vervolgens onze slaapzakken in.

Het wordt een koude nacht.

Georgine

DOLLE
PRET!

... jan-willem ontpopt zich als vuurspuwer...

D2
10

Teichenkopf
(tegenover slot
Wittgenstein)

...morgenstimmung...

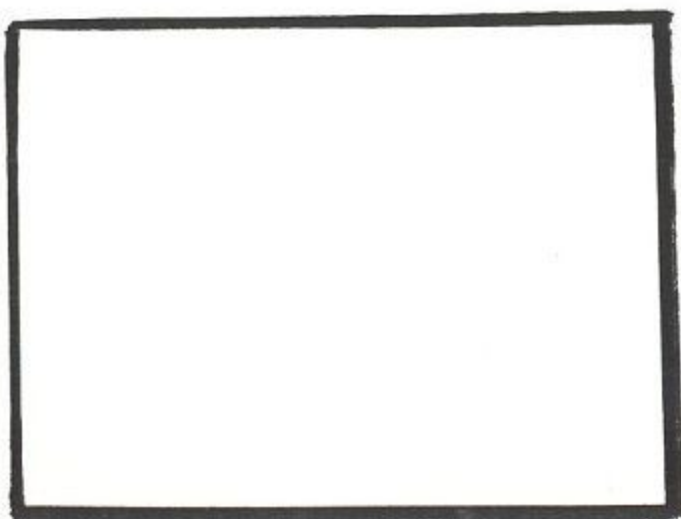
D2
9

...kampement op de helling van de Friedrichshammer (506 m)...

DINSDAG

Het schemert nog wanneer ik (ik = Jan Wil.....o nee, vandaag ben ik Jolanda) door een hoog opgevoerde druk op blaas en bekken helaas gedwongen wordt te ontwaken. Brrr..., koud buiten de slaapzak. Ik schiet naar buiten en kijk ademloos naar het oosten. Wat een pracht, wat een sfeer!! Rood in het oosten, mist in het dal, waar wij hoog boven staan, nevels tussen de tenten en daar weer als een wachttorens boven-uit het silhouet van de jachthut. Sprakeloos over zoveel moois blijf ik even met mijn blote kont in het ijskoude gras hangen. JW heeft weer wat op te warmen dadelijk; nou ja, hij heeft me zelf uitgezocht, kan ik het helpen?.... Een foto, hier moet ik een foto van maken! Dit wordt de foto van mijn leven!!

Ik duik ons bed weer in. JW schokt en geeft een gilletje, wanneer ik mijn koudste delen tegen zijn warmste aandruk. Geintje.....moet kunnen....

Ruim een uur later; ik loop buiten rond, het is echt een prachtmorgen. Kopje thee, boterhammetje....lijkt me heerlijk. Alleen....er is gisteren niet afgewassen, alles is vies en goor, ook door de as van het vuur en oom Jan, die toegezegd had voor de afwas te zorgen, is in geen velden of wegen te bekennen. En het brood is ook op; alleen Evelien

schijnt nog twee mueslibollen te hebben. Wij wachten af....

Tja, ik (Jolanda = JW) kom in de problemen als ik zo door blijf zwammen. Er is té veel gebeurd deze dag voor een verslag op deze wijze; het moet anders, het roer moet om....! Maar hoe? Hoe hou ik het kort?.... Dat is de grote vraag.

Welnu, wij pakken dit als volgt aan: eerst de grote lijnen, daarna mazen we het breiwerk dicht. Moet kunnen, moet kunnen....

D2-11

...robert, georgine en hun pirouet, met ijs er op in de vroege morgen!..

Ons allereerste doel vandaag is de gebakstad Laasphe, u begrijpt, een zaak van de hoogste importantie, want genuttigd hebben wij tot op heden nog niets! Uurtje lopen, dan zijn we er. Gebak, boodschappen, lunchen en weer op pad; steil omhoog de heuvels in, richting noordoost; vanavond kamperen, morgen verder. That's it, that's all! Volgende schrijver graag!

Maar ja, het zijn de krenten en andere toevoegsels die smaak aan taart en tocht geven. Dus.....

De ochtend: Langzaam en één voor één verrijzen de slapenden en één voor één storten of strompelen zij zich in het bruisende ochtendkamp, waar ijs, zon en nevels weer ouderwets het verkneukelende sfeertje scheppen van: 'o, o, o, wat treffen we het weer!!' Het maal is karig, maar niemand klaagt; we gaan naar Laasphe!!

Oom Jan beklimt de jachthut om nog eens rustig van zijn oude dag, pardon....., van het uitzicht te genieten. Jammer dus; er zijn van die neven, laten we ze de 'Shaking Reynards' noemen, die de man dit moment van rust beslist niet gunnen. Zij grijpen ieder een paal van de hut en beginnen verwoed te schudden. Teleurgesteld beseffen ze vrijwel direkt dat dit zo dicht bij de grond geen enkel effect heeft. Wat nu, wat nu... Nou, zegt een heldere geest, dan zoeken we het toch hogerop....! Juichend en joelend voegen de 'Shaking Reynards' zich bij hun oompje, die het zeer te kwaad krijgt bij de woeste vibraties die zijn neefjes vervolgens veroorzaken.

En dan zijn er ook nog van die neven, laten we ze de 'Spitting Reynards' noemen, waarover wij niets hoeven te vertellen, want de volgende foto, met tekst van oom Jan, spreekt voor zich.

D2-12

EEN STELLETJE GORE, ONVOLWASSEN, ONBELEEFDE,
SADISTISCHE LENS-TUFFERS!!!

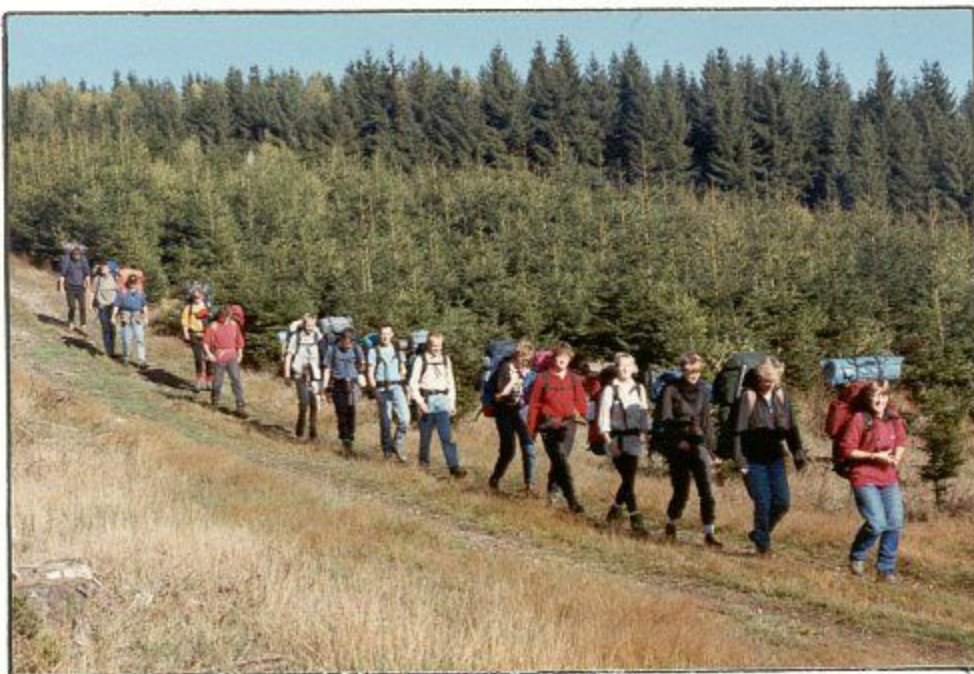
... een mooie kampplek wordt plechtig in een rij verlaten...

... en later lopen we in rij Laasphe in...

Wij stappen op, in ganzenmars, het kopje af, de eeuwig zingende beukenbossen in. Net niet langs de werkelijk bestaande 'ontbijtbeuk', die ietsje verder achter een ander kopje staat. In snelwandelaarvaart storten we ons naar beneden, het dal in en voor twaalfen al zitten we achter een 'Prinselijk banket'. Mensen, hou je sponsors in ere, want wat wàs het weer lekker!!! Het duurt nogal lang allemaal; oom Jan gaat alvast naar de VVV, George en Jan Willem gaan (zo blijkt even later tot immense teleurstelling van Evelien, die hãrtige broodjes wil) zoete broodjes kopen voor de lunch, aangevuld met enig betonwaar voor de komende dagen.

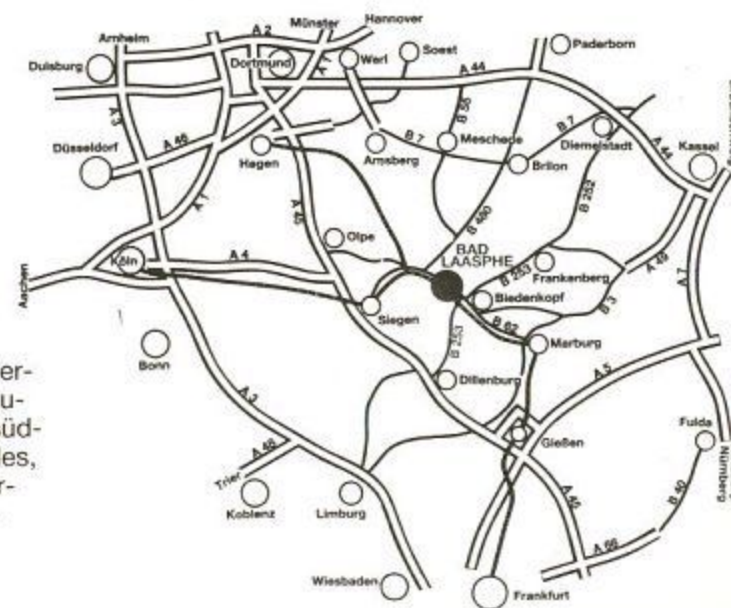
D2-24

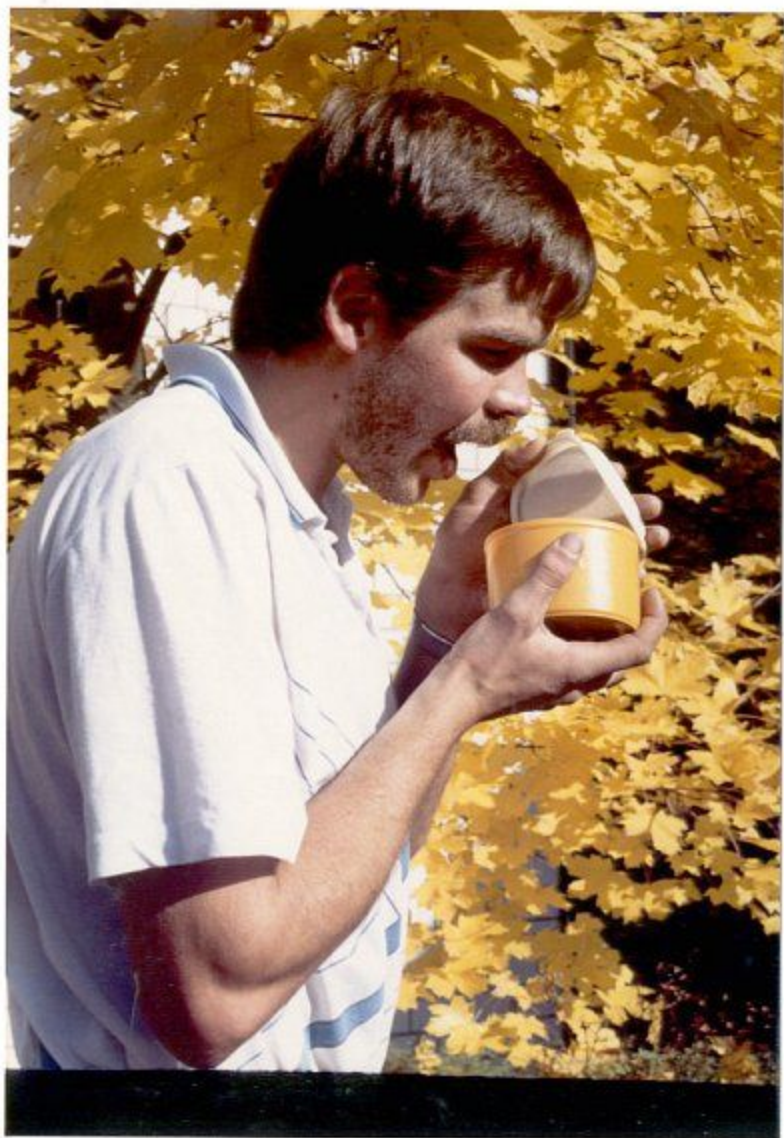

B33

Kneippheilbad Bad Laasphe

Bad Laasphe, im Herzen der Bundesrepublik Deutschland, südlich des Sauerlandes, inmitten des Naturparks Rothaargebirge.

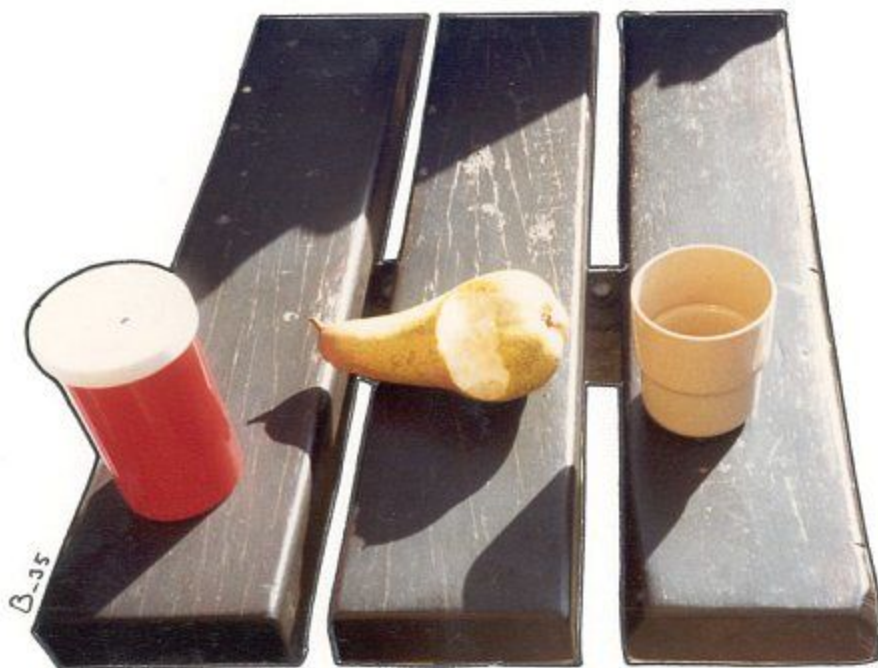
...heef George, altijd belust op
wat lekkers...

LAASPHE

Op het plein voor het gemeentehuis verzamelt de groep zich in een weldadig zonnetje. Een ontspannen lunch volgt. Peter Pa zit ietsje verderop te mijmeren over verleden, heden en toekomst. Peter Pi pikt een prinsenpeer. Het wordt hem door JW niet in dank afgenomen en zeker niet als na 1 hap de peer weer geretourneerd wordt, omdat het ding niet lekker genoeg is naar meneers zin. (Ik moet zeggen, nu we het over broodjes en peren hebben: een verwend stel, die twee. Het kind krijgt nog wat te stellen met zijn ouders.....).

We verlaten de stad gevuld en in goede zin, maar we moeten 300 meter klimmen, de zon blakert onze hoofden en zakken en de goede zin wordt allengs minder. Zeker bij mij (Jolanda dus), omdat diareti-sche processen mij enerzijds hinderen in mijn vrije loop en anderzijds een vrije loop veroorzaken....

De groep splitst in grote brokken uiteen, maar uiteinde-lijk komt, zoals altijd, alles weer tezamen. JW, als eerste de eerste heuvel opgestoven, klautert als laatste de hout-stapel op, waarop allen zich verzameld hebben. Even rust, een foto en verder gaat het weer, over de heuveltoppen naar het noordoosten.

GROEPS FOTO

irene, evelien (incl. sanne), peter, herman,
 peter (excl. sanne), georgine, joyce,
 jan-willem, robert, els, george,
 jolanda, albert, frans, jitka
 EEN FANTASTISCHE PLOEG WEER!

... avondstemming in het bosgebied buiten 't Wald café'...

...oom jan wordt een dagje ouder...

Het begint al later en kouder te worden als we arriveren op het kruispunt dat op de kaart als overnachtingspunt was aangemerkt. Het is er koud, nat en er is prikkeldraad. We zoeken een half uur de omgeving af, maar niets hoor... Enkele repen chocola schenken troost, want we moeten verder. Onze hoop wordt gevestigd op het 15 minuten verderop liggende Gasthaus Didoll. Bijna zonder blikken of blozen marcheren we er voorbij, de er tegenoverliggende heuvel op, het beukenbos in. Hè, hè.....we zijn er.....

Takken en beukenoten worden verwijderd en tenten geplant op het o zo zachte bed van beukebladeren. Het kampleven loopt weer als een liertje. Allerlei nieuwsoortige borrels worden fanatiek getest, terwijl de (macaroni)maaltijd steeds gaardere vormen aanneemt. Alleen....., die strontlucht hè! Eén poepplek wordt gelokaliseerd, maar zo te ruiken moeten er meer zijn. Ach, een beukenoot in ieder neusgat en het probleem is opgelost!

Het eten, dat overigens prima smaakt, is eigenlijk onbelangrijk; **WE GAAN STAPPEN VAN-AVOND!!!! DIDOLL IS ONS DOEL!!!** Niks niet afwassen vanavond, dat doet oom Jan morgenochtend wel, we moeten weg!

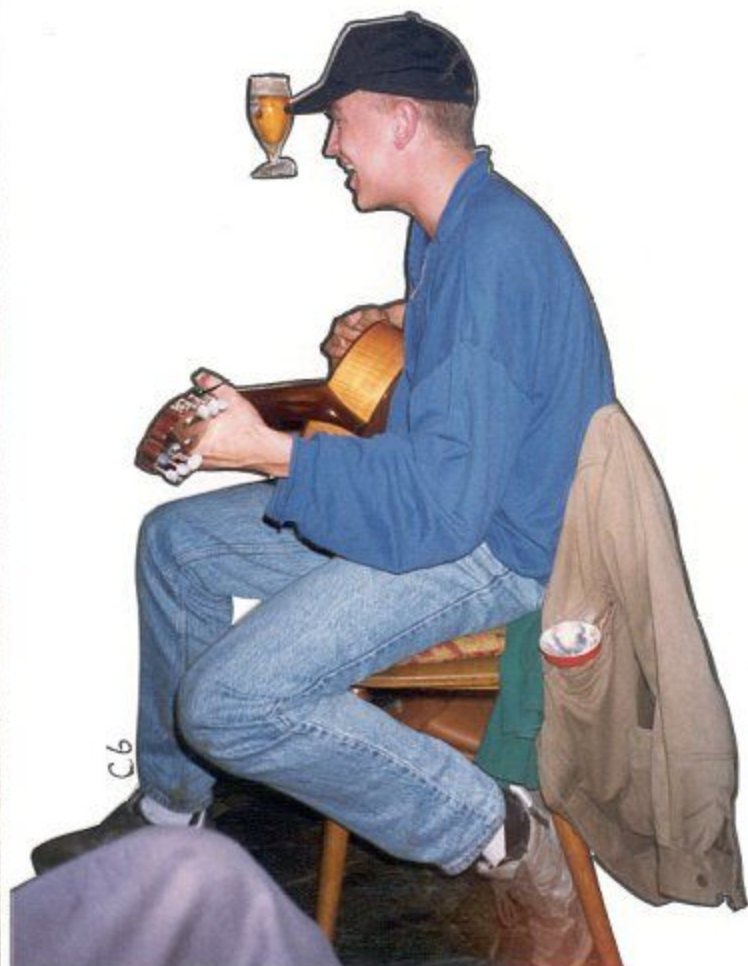

Berg-Gasthof „Didoll”

individueen die veel met elkaar hebben'

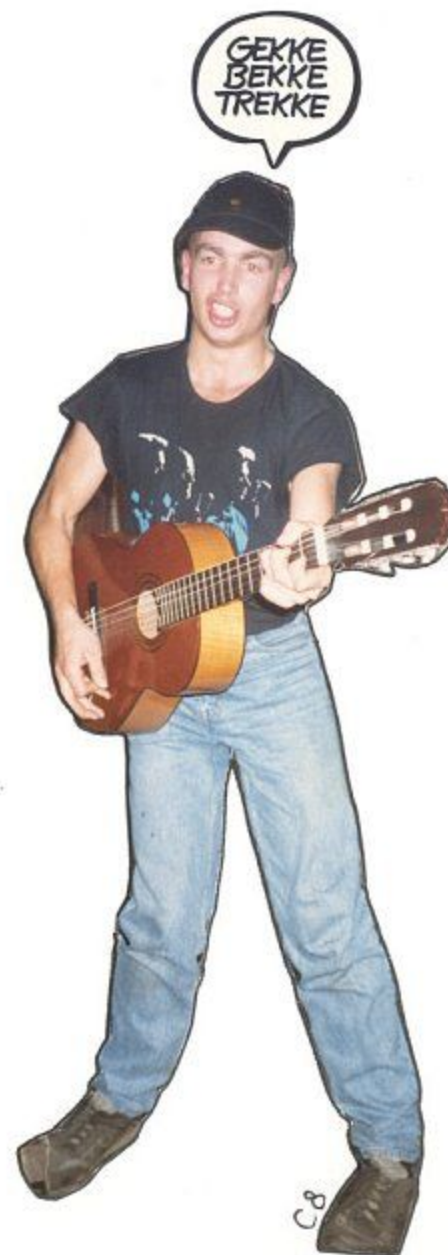
..avondmaaltijd onder de beuken, terwijl wilde zwijnen rondom snuffelen...

Ach, lieve mensen, er wordt nog wel eens antisceptisch gedacht over TT-kroegvisites, maar wees eerlijk, dit was beslist één van de meest geslaagde avonden ooit in TT-verband en, wees nog eerlijker, voor een groot deel verantwoordelijk daarvoor is neef Frans, die zijn schandelijk gedrag van gisteren (met die schapen, weet je wel...) voorgoed doet vergeten door zijn optreden met de geleende gitaar van de herbergbaas. Prachtige liederen, die ik nooit zou kunnen zingen, met verbluffende teksten als:

DAAR BOVEN IN DE BERGEN,
DAAR WAS ME ENE GEORGE,
EN ALS DIE OOIT EEN MEISJE ZAG,
DAN WASTIE VEEL TE FORS....

of iets dergelijks; je moet het maar kunnen.....

Didoll is het eerste Gasthof dat niet leegloopt bij onze komst. Wat heet, zó enthousiast zijn we nog nooit bediend (de bierdrinkers tenminste). Oom Jan kan zijn verhaal van z'n Großfamilie weer afdraaien en waagt met mij een dansje. Peter Pa kletst met wat andere Hollanders. Albert komt met 4 milieuvervuilende klotekubussen aanzetten. Puzzels zijn het, die gretig aftrek vinden. Els babbelt met een borrelbaas. De man, Heinz genaamd, blijkt een heuse jager te zijn, die vannacht een bloedbad aan had willen richten op een plaats zo dicht bij ons kamp dat het er levensgevaarlijk voor ons had kunnen worden, wanneer hij nu niet van ons bestaan en dat van onze tenten had gehoord. Scheisse!, maar echt erg lijkt hij het allemaal ook weer niet te vinden. Dan maar niet..... een kopstoot is ook lekker (vraag me niet wat het is, ik weet het niet. Deze naam van waarschijnlijk iets alcoholisch kwam in de notulen voor), zo blijkt hij te redeneren. Het verhaal van Heinz gaat over jagen, God, vogels,

... gefrustreerde wilde zwijnenjager

.... zonder woorden; zie de
duivelse blikken op de achtergrond...
paddestoelen en volle maan. Els
jubelt: "Wat een schat van een
man!!"

Tekst: Jan Willem
Vormgeving: Jool.

Pils	###	###	###	###	###	###	81,-
TK	###						6,-
KK	##						8,-
Wijn	###	###	###	###			72,-
Cola	###						9
OS.	##						6

**Berggasthof & Pension
Didoll**
5920 Bad Berleburg - Richstein
Telefon 02755/444
Birgitte Weide

182

02774x
2016/18

Auch wenn Sie Skat spielen,
sind wir im "Druck" immer für Sie da!
A. Nickel - Graphischer Betrieb - 6344 Ewersbach

Didoll wordt gedreven door eveneens twee schatten van mensen. Hij is gastheer; amuseert zijn gasten met het afgeven van zijn gitaar aan neef Frans, het kettingzaagspel (een in elkaar gekronkelde zaagketting die wij dan weer uit elkaar mogen prutsen), het op zijn kop zetten van verschillende hoofddekseis met bijpassende schaapachtige blik en verder helemaal niets! Zij doet het werk;.... verschil moet er wezen. Eén ding doen ze samen: de afsluiting van de avond. Wanneer we weg willen worden we opgevangen en hand in hand in een kring geplaatst, aangevuld met gastvrouw en -heer. Zij trakteren ons op een ontroerend afscheidslied, waarvan ik alleen begrijp dat het de bedoeling is dat de lieve Heer vannacht over ons waakt.... Verbluft en geroerd verlaten we het pand dat we voorgoed in onze harten gesloten hebben, snif..... Het is nog niet te laat voor een boterham en een babbeltje bij de tenten, maar uiteindelijk druipen zelfs de laatsten af en nemen de echte bosgeluiden en -beesten hun rechtmatige plaats weer tussen de bomen in.

C11 ...eindelijk gerechtigheid...

... buitenlucht, leeftijd, en glazen witte wijn doen de rest ...

WOENSDAG ...NOG 2 DAGEN!

De lezer van deze dagkroniek zij gewaarschuwd. Mijn beschrijving begint argeloos, in de mistige ochtend onder het beschermend bladerdak van oude beuken, en er lijkt niets aan de hand.

Maar de schrijver weet, wat de lezer geacht wordt nog niet te weten: hoe de dag eindigt in kommer en kwel, in aangrijpend geweeeklaag en hartverscheurende tonelen. Hoe zij eindigt in een nacht, waarin uiterlijke smarten en onrustige sluimeringen elkaar afwisselen, als de bewegingen van eb en vloed. Doch laten wij bij het begin beginnen.

We overleven de overnachting in het beukenbos. Geen wild zwijn heeft zich geopenbaard. De volle maan hangt in het morgenlicht nog als een wittige schijf boven de horizon. Er kondigt zich een nieuwe en zonnige dag aan.

Tevredenheid alom. De tenten zijn droog. Geen regen, maar vooral ook: door de droge bladergrond. Welgemoed zetten wij ons aan een rustig ontbijt. Het kringgebeuren, waarin de hand van Oma Moeke nog duidelijk zichtbaar is. Sommigen zijn wat stillletjes na het uitbundige cafébezoek van gisterenavond.

83-6

... Knielend afwassen maakt een mens nederig...

Met de honger van een ware vrijbuiters

"stinkt het hier nu
nòg naar poep?"

Reintjes'
beroemde
kringontbijten

Wij breken de tenten op, pakken de rugzakken en verlaten het beukenbos. Via een omtrekkende beweging over de berghelling paraderen we langs Berggasthof Didoll, terwijl Frans en Jitka er nog even naar binnen glippen om ons onduidelijke redenen. (Handschoenen!...(red.)). De karavaan trekt verder, een asfaltweg langs, dan schuin een bospad in en een beek over en vervolgens door een sparrenwoud noordwaarts naar het dorpje Richstein. Hooguit 4 a 5 km verderop. Eenmaal het bos uit ontvouwt zich voor ons een prachtig Sauerlandschap, opgefleurd door het herfstzonnetje. De trektocht kan niet meer kapot! Een verharde weg over het open veld brengt ons via de heuvels naar het dorp, dat we rechtsonder zien liggen. Een groepje splitst zich af. When you take the high-road, then I'll take the low-road.

Zo'n zigeunerachtige troep trekt nooit ongemerkt door bossen en velden. In het dorp, waar we op de stoep van de plaatselijke kruidenier neerstrijken, vraagt een vrouw ons of wij "die Waldschläfer" zijn. De lunchinkopers doen zaken. Buiten liggen wat zonzonabbidders van de onverwachte pauze te genieten.

Albert deelt zojuist gekochte "chipsletten" rond: kromme geraffineerd-dunne schijfjes chips, "verfeinert mit Barbecue-Gewurz", in een chique koker-verpakking.

Op de vakwerkboerderij tegenover ons staat in een balk gebeiteld: "Wir gehen mit der Welt um, als hatten wir noch viel Reserven". Slaats dat op ons?

Terwijl enkele fanaten de hoger gelegen burchtruïne beklimmen, banjer ik met mijn afgezakte knickebockerbroeks-

pijpen door het dorp, heimelijk begluurd van achter de vitrages. In de voortuin van een boerderij is een blozende vrouw, met zware kaplaarzen aan, bezig knotsgrote oranjegele suikerbieten te rooien. Zij lacht verlegen-trots als ik vol bewondering kommentaar geef.

Bij de kruidenierswinkel arriveert een tractor met een lege mestwagen erachter. Dat wil zeggen: er zitten nu twee zwartgeklede oude vrouwtjes op, met enorme boodschappenmanden. Zij bekijken ons kritisch.

D2-25

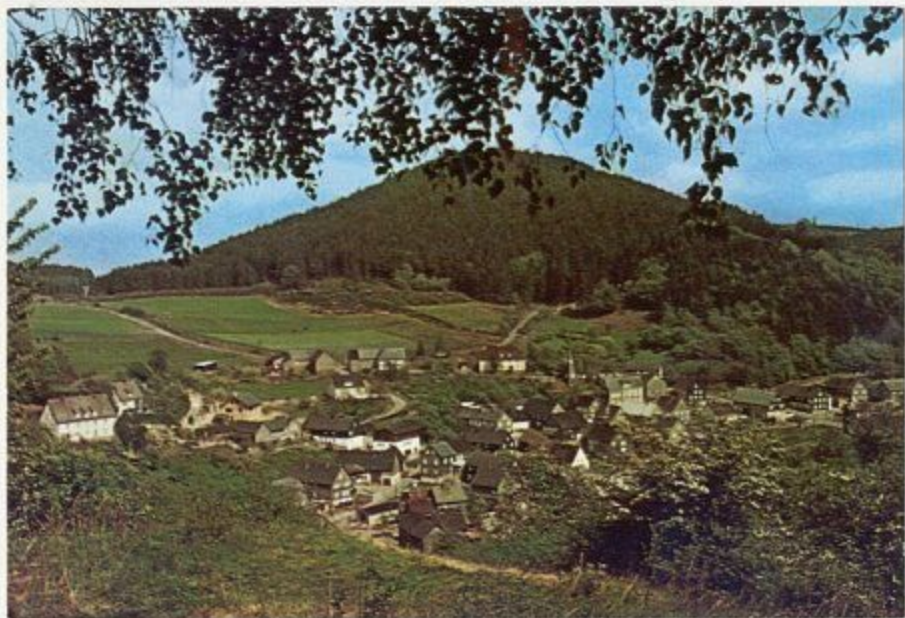
.... zonzonabbidders Peter Pi, Georgine, Robert, Irene....

... "Via een omtrekkende beweging over de ↗

→berghelling paraderen we langs Berggasthof Didoll..."

.... "Terwijl enkele fanaten de hoger gelegen burchtruïne beklommen, banjer ik door het dorp, heimelijk begluurd van achter de vitrages".... (Richstein).

D2-26

De burchtbeklimmers zijn inmiddels terug met mooie verhalen over kampeerplekjes aldaar en met een hoeveelheid onderweg versierde zure appels. Dan neem ik liever een kerstkrans van Frans. De lezer merkt het: ik registreer nauwkeurig wat er aan etenswaren de ronde doet. We gaan weer op weg, verlaten dit 13e eeuwse dorp waar we lang, te lang verbleven.

De omgeving is prachtig. Een heuvellandschap met kleurige beuken en linden verspreid over de hellingen en hier en daar een donker bosperceel, waar de knalgele esdoorns schitterend tegen afsteken, evenals de rode lijsterbessen tegen de blauwe lucht.

Het dorpje was niet ons enige tijdverlies: we lopen verder door de velden en slaan dan linksaf het verkeerde dal in. De weg stijgt langzaam, we passeren de laatste boerderijen, bewonderen een miniatuurkasteel in een tuin en belanden dan op een pad dat in de weilanden dood loopt. Wat nu weer? JW bestudeert de kaart, nerveus stafberaad volgt. Anderen genieten van het glooiende landschap en lopen alvast in de richting van de bosrand aan de overzijde. Want kaart of geen kaart: daar zal het wel op uitkomen.

De omweg

D2-27

"STAFOVERLEG"

C 18

Enkele koeien bekijken ons aandachtig als we allemaal uiteindelijk inderdaad de oversteek doen. Na wat struinen door doornige struiken en wat licht kletterwerk aan de andere kant, waar de heuvel ineens steil afkalft naar een verharde weg, zitten we weer op de oorspronkelijke beoogde route, blijkens de merktekens (ruitje 33).

Nu volgt ons pad een hellingbos met rechts prachtige panorama's op het dal van de Eder. Een soms donkere Höheweg met romantische doorkijkjes. Sauerland op zijn mooist.

D 2-28

022

... Rode herfstbessen in de morgenzon...

SAUERLANDBLICK

Op een zonnige plek langs het pad wordt er geluncht en intens genoten van de - ja, inderdaad, wederom - uitgebreide rust. Het is op deze plek waar, volgens geraadpleegde toxicologen, de basis is gelegd voor de voedselvergiftiging, die de meesten onder ons aan het einde van de dag zal vellen.

D2-29

... de arme georgine, vòòr de ramp ...

"PUUR GENOT"

Echter, hier en nu is nog niets van deze ramp te bespeuren. Wij hangen de rugzakken weer om en lopen welgemoed verder naar het volgende dorp, Dotzlar genaamd. Dat is de laatste kans voor onze inkopen voor straks: het traditionele laatste avondmaal, bestaande uit roerei met 1001 ingrediënten, stokbrood en diverse soorten wijnen en andere dranken. In Dotzlar koopt de ene nog negerzoenen, de andere chocolade, iemand vult heimelijk zijn Schnapsvoorraad aan en weer een ander koopt Nou ja, het is later allemaal uitgebreid geïnventariseerd, met als conclusie, dat er deze dag geen eenduidig consumptiepatroon te signaleren viel, met uitzondering dan van het volgranige oergezonde platte-landsbrood van het middagmaal.

D2-30

... We naderen het dorpje Dotzlar...

82-36

We zitten inmiddels in de buurt van Bad Berleburg, van waar we morgen teruggaan naar huis. Deze laatste nacht wordt het opnieuw wild kamperen, zodat de hele 13e tocht als een wild-kampeertocht kan worden geboekstaafd. Dat is ons doel.

Zo gezegd, zo gedaan. We verlaten Dotzlar, stijgen door de velden omhoog, de donkere bossen weer in. De middag is al ver gevorderd. De groep waaiert uit: een hele kluit zit vooraan, daarachter wat "lonely wanderers" en tenslotte een onduidelijk groepje achterblijvers, allen nog onbekend met wat ons te wachten zou staan.

Na zo'n zes kilometer door het bos te hebben gelopen en mooie, maar verboden kampeerplekken te zijn gepasseerd, vinden de vooraanlopers even van de route af een redelijke, hoewel wat aflopende kampeerweide: een driehoekig grasland onder een 600 m hoge berg die de naam Kerstall draagt. Anderen zoeken nog elders, op de Sassenkopf (607 m) naar een plek. Derhalve heerst er weer eens een ongecoördineerde verwarring. Na 13 jaar zwoegen in een democratische gezindheid, is er nog steeds geen duidelijk leiderschapspatroon bespeurbaar. En iedereen schijnt dat prima te vinden.

Alles wat u wilt weten.

En meer...

Het wordt een wonderlijke namiddag, die ik zelden zal vergeten. De zon zakt met een dieporanje gloed achter de donkere sparrenbossen van de Kerstall. Traag kruipen witte sluiers avondnevel uit het achterliggend moeras omhoog en nemen bezit van ons kampeerveld. In een weiland verderop grazen zwijgend enkele koeien.

D2-32

- OPBOUW VAN HET KOTSKAMP BIJ DE KERSTALL -

Bij de zojuist aangekomen voorhoede heerst wat paniek: is iedereen er nou? Nee dus. Velen blijken nog afwezig en nergens te bekennen. Snel worden wat taken verdeeld. Tent opzetten, vuur maken en de rest op pad. Echt goed gaat dat niet. Ik vind ergens op een kruising de rugzak van George en breng deze naar het kamp en leg ter plekke een briefje neer. Vervolgens beklim ik de Sassenkopf en laat daar herhaaldelijk de Dassenfluit horen, want het zijn in ieder geval ook de Dassen die zoek zijn.

Ze zijn er niet. Een roedel reeën steekt een bosakker over en verdwijnt tussen de donkere stammen. Het begint al echt duister te worden. Terug naar het kamp. Iemand meldt iets over Georgine, die ziek is geworden onderweg. Mijn vaderlijke hart klopt sneller en ik begeef mij nu resoluut via de middagroute terug door het inmiddels donkere bos. Nu kom ik verschillende TT-ers tegen. Gelukkig! Ze lopen heen en weer. Er mag dan geen duidelijk leiderschapspatroon zijn, denk ik dankbaar, maar er is wel saamhorigheid, die merkwaardige mengvorm van lotsverbondenheid, bloedverwantschap en (de alles wel openhoudende) grillige vormen van wederzijdse sympathie.

een samber voorgevoel....

D2-31

"Mijn vaderlijke hart klopt sneller..."

Wat is er toch oude reus?

De kruisweg

Els sjouwt in haar eentje kampwaarts. Wat verderop Robert, die alvast de tent gaat opzetten. En George die Georgines rugzak meeneemt. Dan Peter Pi. En tenslotte het slachtoffer Georgine, begeleid door Peter Pa en Irene. Een heel stuk verderop het bos in kom ik ze pas tegen. Ik vind Georgine tussen de boomstammen opzij van het pad, uitgeput en aan het einde harer krachten, overgevend, diarrherend, zich inkrimpend en weer uitstrek-kend, zuchtend en steunend, pittige krachttermen gebrui-kend, temidden van flarden WC-papier. Ik los Peter af en Irene en ik nemen de wacht over. Georgine beweegt zich op bijna peristaltische wijze over het donkere bospad. Irene begint nu ook krampen te krijgen en wordt al gauw zieker en zieker. Is er sprake van een Das-virus? denk ik, mijzelf verwijtend.

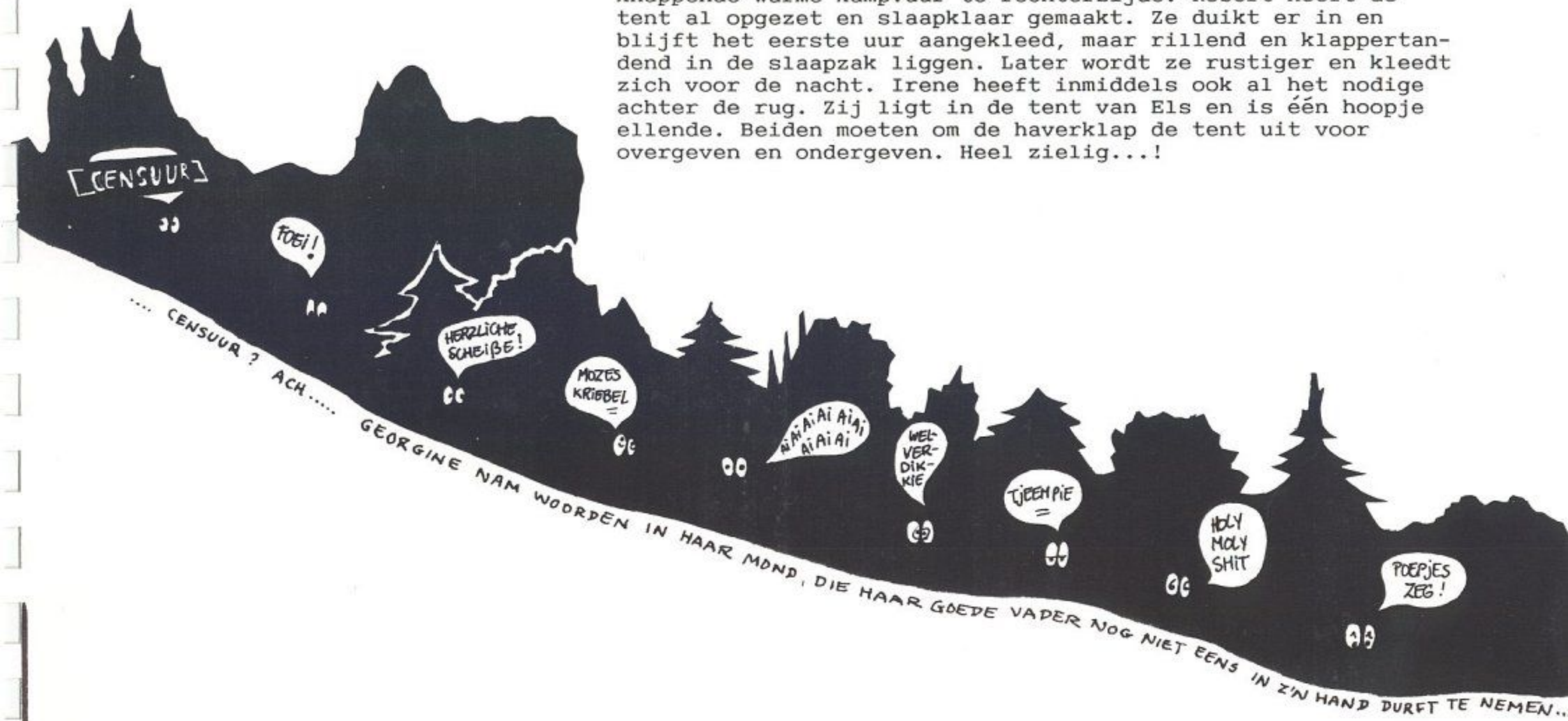

"Ik vind Georgine tussen de boomstammen opzij van het pad, uitgeput en aan het einde harer krachten..."

**Verfrissend bizarre
en brutale satire
op vrouwenleed**

Jaja, huilen onder de berkebomen zul je bedoelen

George doemt uit het duister op, met een beker warme thee. En Peter Pa komt weer terug met een lamp. Welkome hulpmiddelen! Het is inmiddels stikdonker. Van de volle maan nog geen spoor. Voetje voor voetje gaan we verder, Georgine half in trance, maar zichzelf kordaat doordouwend, tussen ons in. Irene gaat nu vooruit; zij houdt het niet meer. Later strompelt Georgine, nog steeds ondersteund, het vochtige en donkere kampeerveldje op, totaal geen oog voor het knappende warme kampvuur te rechterzijde. Robert heeft de tent al opgezet en slaapklaar gemaakt. Ze duikt er in en blijft het eerste uur aangekleed, maar rillend en klappertan-dend in de slaapzak liggen. Later wordt ze rustiger en kleedt zich voor de nacht. Irene heeft inmiddels ook al het nodige achter de rug. Zij ligt in de tent van Els en is één hoopje ellende. Beiden moeten om de haverklap de tent uit voor overgeven en ondergeven. Heel zielig...!

De rest van de groep zit aan het kampvuur, dat hoog opblaait. Het eten is klaar en wordt rondgedeeld. De wijn vindt matig aftrek, een graadmeter voor de stemming (of voor de afwezigheid van de Dassen?). En dan komen de volgende slachtoffers: Albert, die z'n tent induikt en consequent en herhaaldelijk zijn voortent volkotst en vervolgens netjes met een eetlepel schoonschraapt. Evelien, waar we ons extra zorgen om maken, omdat ze in verwachting is. Frans en Jitka, voor het eerst (weer) mee, en nu dit! Peter Pi, een stille braker. Herman en Joyce: hoe die hun ellende verwerken blijft eeuwig een geheim.

Vreselijke dingen in familieverband

Totaal nu negen slachtoffers! De andere zeven houden zich geestelijk en lichamelijk op de been en verrichten beperkte hand- en spandiensten. Er wordt ontheffing verleend van de norm, dat er nergens een papiertje mag rondslingeren: spoedig is dit kotskamp omgeven door stroken WC-papier. De gezonden staan na de eerste erupties wat onwennig te kleumen bij het kampvuur. Er wordt niet afgewassen, want wat er aan water is hebben we nodig voor de zieken (denken de gezonden). De lol is er af. Het is echt een 13e tocht geworden: we hadden het kunnen weten!

Die nacht blijft het onrustig. Men zegt dat de maan later alsnog aan de hemel verscheen en glimlachend deze historische kampeerweide bekeek. De stille silhouetten van de tenten; de kotsers, eenzaam voorovergebogen staande in het hoge gras van het achterliggende moeras; de hurkende darmlozers met hun zachtglanzende billen tegen de donkere achtergrond van de omringende sparren.

En zij die niets mankeren slapen de slaap der rechtvaardigen, vredig afgewend van het vreselijke lot dat hun tochtgenoten trof. Zo zijn er altijd apostelen en martelaren.

Het was zo vreselijk, zo vreselijk

Met een klap uit het paradijs gedonderd

DONDERDAG

GROTE PANIEK!!!!!!

Na Georgine en Ireen zien we de één na de ander verschijnselen vertonen waar we geen van allen blij mee zijn. Eerst Albert die spontaan begint met eten op-scheppen, maar aan zijn eigen bord niet eens meer toekomt; dan Frans, die maar liever in zijn tent gaat liggen; vervolgens Evelien die bij het zien van al dat kostelijke eten rap de bosjes in duikt.... en de rij wordt langer en langer..... Joyce.....Jitka.....Herman... ..en Peter Pi.

Zoals foto's van de volgende morgen getuigen blijven er een aantal zeer sterken over, te weten Peter Pa, Els, Ome Jan, JW, Jolanda, Robert en George. Robert als trouwe (stront)wacht met handdoek, alert wanneer Georgine haar carillon blaast (Prachtig George, zoals je dat weet te zeggen.....(red.) en ook Ome Jan, de trouwe vader, wijkt niet van de zijde van zijn dochters.

Eén en ander veroorzaakt wel een unicum: ER BLIJVEN TWEE FLESSEN WIJN STAAN!!! die JW., en dat verdriet hem zeer, morgenochtend weer mee mag zeulen.

Welk een feest op het eens zo vredige stukje groen. Pinda's blijven onaangeroerd, terwijl graspollen verdwijnen onder grote hopen van een in alle kleuren en vanuit alle uitgangen komende massa. Zelden in een nacht is tussen dit dampende weiland en de duistere hemelkoepel, aangevuld met enkele elementen, welke ik graag aan de fantasie van de lezertjes overlaat (om hun eventuele eetlust niet de grond

in te boren), zo'n wedren vertoond.....

In deze nu al beruchte nacht, waarin vrijwel iedereen met zin of tegenzin een hoop slaap gemist heeft, is er toch nog één die niets merkt van dit hele nachtelijke druk- en spuitfestival. Pas als 's ochtends de rits opengaat en de eerste indruk van kleine sneeuwhoopjes door de bruine vlekjes daartussen en

ER WORDT GESTROOID!

de geuren die er van afkomen als sneeuw voor de zon verdwijnen, besef ik wat er is voorgevallen. **Het slagveld overziend denk ik aan tien toiletrollen die een moddergevecht in één van de Kurorten uitgevochten hebben en waarvan de resten over dit weiland verspreid zijn.**

De keuken blijkt ook de nodige kleerscheuren te hebben opgelopen. Enkele slimmerikken lijken de afgelopen avond toch niet voldoende te hebben gegeten en hebben de afgelopen nacht een aantal pannen met kant en klare, zelfs voorverwarmde soep gefabriceerd. En ook de theedoeken blijken te zijn uitgetest op hun vochtabsorberend vermogen.

C26

C27

„Fouten? Misschien ben ik te aardig geweest”

... ontbijt van de gezonden, op het asfalt nog wel!...

Het ontbijt: twee groepjes: een stelletje in- en inzielige, bij elkaar warmte en meelij zoekende, zeer voorzichtig drinkende theelurkers en daarnaast de rest; Duitse abrikozenvla vretend, breeduit grijnzend en luidruchtig gore, onsmakelijke verhalen vertellend.

Ondanks al dit deelleed (nieuw woord...) kunnen we met natte tenten (er is geen zon, dat past niet bij onze stemming) om tien uur vertrekken van de Kotschwiese naar de dichtstbijzijnde bushalte die Godzijdank slechts een ellendig ver weg lijkende 500 meter verderop

Overal
klaagden
ze over

HET GESPREK VAN DE DAG

ligt en waar natuurlijk precies gearriveerd wordt in het roetzwarte rookgordijn van een optrekkende bus. Over een uur gaat de volgende. Het merendeel van ons wandelclubje heeft het wachten er echter graag voor over; de heersende mening is: "Aan mijn lijf geen polonaise, ik verzet geen stap meer!!!". Zij wachten tot 11.36 uur. De echte doorbijtertjes, te weten Jolanda en JW., Georgine, Peter Pa en Robert, gorden de rugzakken weer om en ontvluchten lopend met volle overgave de groepsmisère. Het station van Bad Berleburg is het punt waar alles weer

.... de zieken proberen wat op te knappen

.... opgesard door zij die gezond bleven

C34

Zwaar weer, landman!

tezamen komt, maar ook in de stationsrestaurant hangt een sfeer van l - en lamlendigheid, waar de zojuist genoemde doorbijtertjes, aangevuld met Els, gillend uit weg lopen op zoek naar de dichtstbijzijnde Konditorei.

Het vertrek vanaf het station is voor de deelnemers aan deze 13  familietrektocht om 13.13 uur gepland.....wat kon er toch misgaan.....?

Met lede ogen zien we Peter Pa in Bad Berleburg achterblijven. Deze kranige jongen zoekt rust en eenzaamheid; welnu hij krijgt ze, aangevuld met een forse portie regenwater (zo blijkt later uit zijn verslag). Wij stappen over in Kreuztal. Liters Apfelcorn,..sorry...-saft en kilo's vers fruit worden ingeslagen voor al die leeggehoosde magen. Ook Hagen wordt weer aangedaan als overstapplaats. Ome Jan en Frans hebben hier toch nog 20 minuten nodig om een broodje kaas naar binnen te werken en halen maar net de trein van tien over vijf naar Utrecht. Herzliche Scheisse!! Door slaap overmand is het voor de meesten eigenlijk een zeer ontspannen terugtocht. Els en Jolanda breken zich een weg door de Marken. Er is al besloten deze tocht de afsluitmaaltijd bij de Griek maar over te slaan, het zou niet echt verstandig zijn en bovendien sonde van de sentie, aangezien er deze keer waarschijnlijk meer over zou blijven dan er besteld zou worden.....

C36

TEN GELEIDE

Lamlendig

Wij arriveren om kwart voor acht op Utrecht CS. Natuurlijk staat tante Georgien ons op te wachten, deze maal vergezeld door Kim. In vergelijking met andere jaren is het een zeer kortstondig afscheid, maar afgesproken is al dat we op 5 november de Griek in Bilthoven met een bezoek gaan vereren, na de TT-OJ-verjaardagsreünie bij de Dassen. Els, Jolanda, JW, Kim en George gaan met de iets later opgedaagde Marion nog iets eten op de traverse van HC. Daarna nemen ook zij afscheid van elkaar en keert iedereen huiswaarts.

Gelukkig heeft iedereen ook deze tocht weer heelhuids (en/of leegmaags.....)volbracht, al zijn er de afgelopen dagen wat twijfels over gerezen. Onze gedachten zijn bij Peter Pa die eenzaam en nat de wildernis trotseert... ..zet hem op, jongen!

Dit was het relaas van werkelijke gebeurtenissen, gespeeld door de roemruchte 'jonge onderzoekers', ook wel Reintjes-familie geheten en beschreven door uw eigen.....

George

de worstenkoning

C37

de laatsten der Mohikanen

PS. Sorry voor het ver-/te-late afhandelen. Dit had niet mogen gebeuren.

(en daar is de reäktie^d het volledig mee eens, maar we houden het deze keer maar op een 'FOEI, GEORGE!!!'))

En wat vindt Peter Pa van de donderdag.....

De afgelopen nacht, zo treffend ingeleid door Oom Jan, was niet alleen een lichamelijke, maar ook een geestelijke beproeving. Uit de foto's blijkt de onderlinge afstand van de tenten; stel je voor.....je ligt in je slaapzak...probeert er niet aan te denken, maar onbewust speelt door je hoofd de gedachte "Zou ik ook.....?" Je checkt je darmen...."Voel ik iets...?", nee, ik voel niets, zo rommelt het altijd...." Je probeert het te negeren, want je weet dat wanneer het komt, het onverbid- delijk en snel komt, zonder dat je er iets tegen kunt inbrengen. Zzzzzzzip...; nog geen meter naast je vliegt een rits met grote snelheid open en nog geen tel later: huuuuuuu....gh! Dan een droge opmerking: "Zo, daar krijg ik het lekker warm van!" Zoiets kan alleen neef Albert droog en laconiek opmerken. Zo'n persoonlijke bijdrage, waar iemand zich helemaal aan overgeeft, laat je niet helemaal koud. Probeer het hier gister geroemde saamhorigheids- gevoel te negeren en je niet te laten inspireren deel te nemen aan zo'n groots gebeuren door óók je persoonlijke bijdrage te storten. Het erbij horen heeft een heel andere betekenis ge- kregen!

Droge humor, jongens, vooral droge humor.

De ochtend laat een duidelijke scheiding der partijen zien.

Zij die wèl en zij die niet....:

1. het veld veranderd hebben in een chocoladevla/sandwichspreadreclame;
2. als trieste hoopjes mens zitten te kleumen op een stapel boomstammen, men- taal volledig beheerst door hun peristaltiek en sluitspiercontrole.

Zij die niet.....is een vrolijk ogende en van leedvermaak gnif- felende groep eters die het wel met 'zij die wèl....' te doen heeft, maar dit via de bekende erecode alleen laat blijken in schimpen en verontschuldigin- gen naar elkaar. De discussies zijn weer heel primair; de spijsvertering staat zoals altijd in al haar bindende en ontbindende facetten centraal in het familiegebeuren.

C-28

let bij deze opname vooral op de 'tapjtreinigers' op de achtergrond, oom Jan en George. Zij verdienen onze hoogste bewondering en waardering!

De boterhammen zijn gesmeerd, maar zouden ze de bacterie bevatten.....? Er wordt uitgebreid gefilosofeerd en afgecheckt welk produkt/etenswaar de hoogste correlatie vertoont met de tweedeling. Hygiëne heeft nooit zo hoog aangeschreven gestaan.....: dat laatste restje, dat gewoonlijk aan de broek werd afgeveegd; de pannen die met wat gras werden schoongemaakt; de stijfstaande, met rook ontsmette theedoek.....of was het, gezien de tropenervaring van een aantal van mijn ingewanden, alleen maar het roggebread!

Van de vorige nacht is nog veel over; wijn, drank (sterke...), brood, maar weinig mensen tanen er naar. Zelfs de taart die een goede boerin gisteravond aan de voor haar wildvreemde waterhalende Jan Willem heeft meegegeven is onaangeroerd gebleven. Kennen wij nog zo'n Gastfreundlichkeit?....(of bestaat dat woord niet?...)

En zo had dit onsmakelijke verhaal nog oneindig veel verder kunnen gaan als niet enerzijds neef George na vele maanden eindelijk ook zijn versie van deze dag ingeleverd zou hebben en anderzijds neef Peter niet zijn prioriteiten van de ene op de andere dag verlegd zou hebben naar één of ander onbelangrijk proefschrift. Het zij zo, we doen het er maar mee. Beide schrijvers worden bedankt!!

ACHTER DE HUMOR LAG ALTIJD WEER DE ANGST

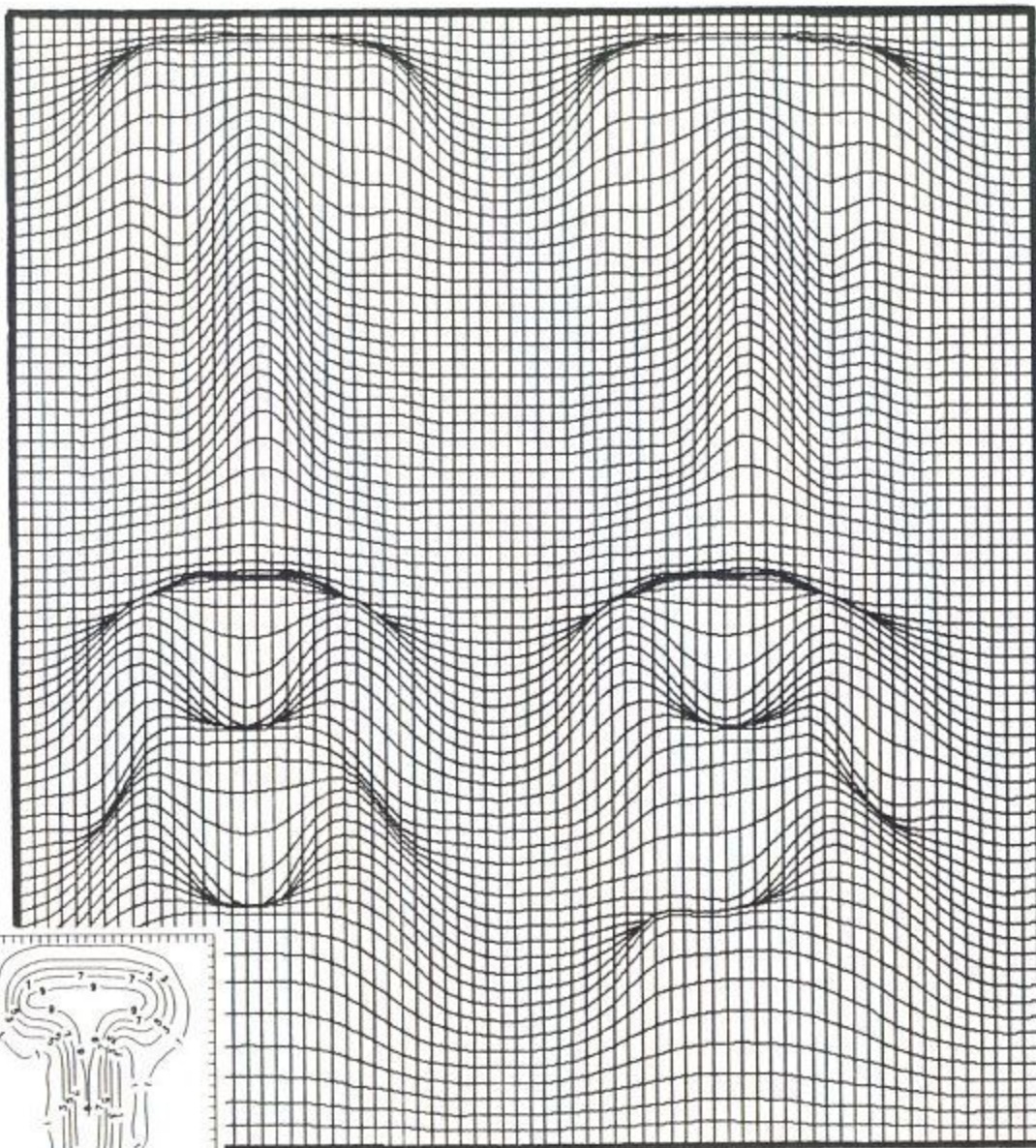

C33

'Ik ben niet bang,

DAG IN DAG UIT

"THESE PEOPLE ARE VERY FUNNY" (houwen zo...)
WERE

Het Sauerland...
niet alleen de kool is er zuur

Ook aan TT89 kwam een eind; april 1990 om precies te zijn. George heeft net zijn geld overgemaakt en het boek (dít boek) is zo goed als af. Vergeten zullen we deze tocht nooit, daarvoor liep het té veel onze spuigaten uit, maar we zijn inmiddels al zo ver dat niet alleen de **niet**-aangetasten er hard om kunnen lachen; en dat is ook wat waard.

Het kunstwerk hiernaast is van Peter Pa. Heuvels en dalen, die precies weergeven waar het eigenlijk om ging, te weten: **TT89!**

Groeten en tot de volgende herfst!

JW.

Het was zo vreselijk, zo vreselijk

